

junij 2019

Mediterran 2019

Libijsko morje

1. junij 2019, sobota

Gramvousa, Kreta - Paleochora, Kreta

Dobro sva spala, kar pa ne morem trditi za današnjo plovbo. Nič ali premalo vetra in dokaj velik val, ki se vali nekje od severozahoda, naju precej rola. Šele, ko priplujeva do jugozahoda Krete, dobiva toliko vetra, da lahko dvigneva jadri. Mala se končno umiri. Ampak. Vetra je vse več. Od zadaj je. Glavno jadro kmalu roma v jambor. Vetra je še več. Genova se počasi manjša, dokler je ni le še slab meter. In na koncu še tega pospravim. Temu se reče "running on a bare pole". V 7 bf čistega krmnega vetra sprejhudiva dobrih 6 vozlov. Ni slabo.

Manj fino je pristajanje v takem vetru. Ampak. Luka je popolnoma prazna in priveževa se lahko kamor koli nama paše. Paše nama seveda tako, da greva bočno na pomol rahlo v veter. Met lasa na bitvo na pomolu sicer ni uspel v prvem poskusu, a na koncu sva odlično (po šolsko, četverovez) privezana in veter naju drži pol metra od pomola. Takega z vodo in elektriko. Privez je zastonj, voda in elektrika sta dodatnih 50% cene priveza. Voila!

Potem pa na sprehod po Paleochori. Klasično turistično mestece, ki ima vse, kar turist potrebuje. Nekaj trgovinic (Vesna postane nova srečna lastnica japank), več dokaj dobro založenih marketov, pekarn, gostilnic in kavarnic. Tudi turistov je že kar spodobno število. Ravno prav, da so odprti že vsi lokali in da nikjer ni zasedenih več kot nekaj miz. In da ni gužve po cestah!

In nekaj novega sva odkrila. Na gradu ni kapelice, še manj cerkvice. In cerkev v mestecu je drugačna, kot smo jih vajeni na tem delu sveta. Od daleč bolj spominja na hindujski tempelj, kot na pravoslavno cerkev.

Seveda pri Grkih ne gre brez zanimivih prevodov. Pot na razvaline gradu je v angleščini tako označena, da je nikoli ne bi našel, če ne bi poznal nekaj osnovnih grških besed. »To Enetic castle forteza« bi verjetno po slovensko napisal nekako takole: »Pot k beneškemu gradu in utrdbi«.

Danes je začetek visoke sezone in v Paleochori se zato začne tudi prvi tradicionalni festival kratkega filma. Z živo muziko ob otvoritvi. Šla bi si ogledat zadevo, pa se nama ne ljubi. Filmski festival bova imela kar na Mali.

tako malo jadra je bilo dovolj, da smo pluli med 5,5-6Kn... no, zadnje pol milje smo šli pa na jambor in bimini :)

med plovbo sva občudovala neskončne rastlinjake

...in malo za ovinkom našega priveza skrita plaža s popolnoma mirnim morjem - ne moreš verjeti, ne duha ne sluha o 7 Bf, ko sva pristajala

nekateri oštarije ob obali so samevale

tip na kolenih je v ritmu pel in plesalgledalca in ocenjevalca njegove prireditve sta mirno sedela na pomolu

včasih imajo grki probleme s prevajanjem v angleški jezik

naša luka je dokaj prazna

mesto Paleochora

peščena plaža v mestu je dokaj samevala; uradno ima morje le 20C

neobičajna cerkev

osat veselo cveti, nekateri so višji od mene; trava je že vsa požgana - posneto znotraj utrdbe

izdelovalec skulptur iz lesa je veselo in glasno ustvarjal

2. junij 2019, nedelja

Paleochora, Kreta

Mala je res odlično parkirana, zato se odločiva za vožnjo po otoku. Rada bi šla malo na sneg. Ampak, rentakarovec naju hitro prizemlji. Italijan iz Bologne nama v lepi angleščini razloži, da nobena cesta ne vodi niti blizu vrhovom pod snegom. Razumljivo, vrhovi so na nivoju Kredarice. No, potem greva pa kar tako malo naokoli.

Kreto pozna. Samo, da so pa na tem koncu take vukojebine, sem pa že pozabil. Dodatno so ceste precej zasute s plazovi - letošnja zima je bila res vodnata. Vijuganje po ozkih, strmih in zelo poškodovanih cestah sploh ni enostavno. Še posebej ne, če nama zmanjkuje bencina in sto kilometrov ni nobene bencinske črpalke. Neskončno pametna Toyotka nama je zadnjih deset kilometrov v rubriki "Range" vztrajno dopovedovala "No fuel". Na srečo je bilo teh deset kilometrov po klancu navzdol in bi ugasnjen motor pomenil le "No brake" in "No steering". Vsaj ne ojačeno. Kakorkoli, vse se je srečno izteklo.

Kaj dosti novega ni bilo za videti. Na terenu neoznačen Pozejdonov prestol nama pokaže Google, sicer sploh ne bi vedela, čigav je bil tisti, iz kamna izklesani, stol. Veliko je vasic (tudi stran od morja), ki so prirejene turizmu, nekaj lepih in nekaj tako-tako plaž, neskončno gostiln in malo cerkvenih atrakcij. Ja, slednjega na tem koncu za čuda ni veliko. En ali dva samostana ter ena ali manj cerkev na vasico. Povsem normalna distribucija sakralnih objektov, verjetno celo manj, kot jih je v Sloveniji. Če se samo spomnim Kikladov...

lesena skulptura, verjetno domačin, ki sem ga včeraj videla pri delu

sneg v gorah do katerih ne moreva priti na enostaven način

Kreta je hribovit otok z nešteti pesčenimi plazami

neskončni nasadi oljk - vse kar je zeleno videti so drevesa!

začuda ni bilo veliko cerkva - ta mi je bila simpatična, osamljena z eno palmo

Pozejdonov prestol: nobene table, napisa ... le ata Google je vedel kaj je to

ovce pod oljkami se bašejo s paradižniki; kot kaže je večina rastlinjakov s paradižniki; 1kg lokalnega paradižnika v trgovini stanje 0,70 eura

neobičajno vse zeleno, pri morju pesčene plaže

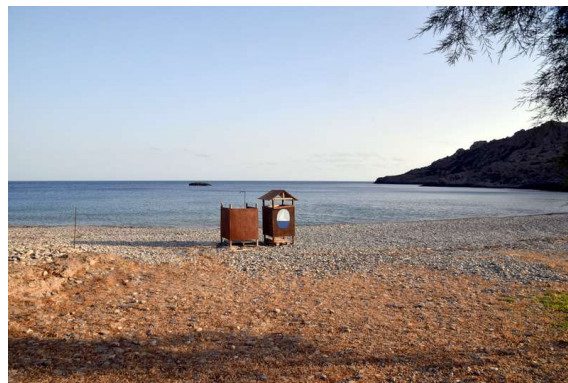
ogromno cest je uničenih zaradi dolge zime z neskončnim dežjem ... nešteti plazovi in to s kar krepkimi skalami

plaža na Elafonisos kamor vozi nešteto turističnih ladjic; za našo Malo ni primernega sidrišča

nenavadno postrizene ovce so tekle pred nama

na peščeni plaži tuš in slačilnica - turistov ob sedmih zvečer ni bilo več

3. junij 2019, ponedeljek

Paleochora, Kreta - Karave, Gavdhos

Vrneva avto, pozajtrkujeva v pekarni in v sosednji kupiva dve dobri ciabati. In potem se odveževa in odjadraava z vetrom v Libijsko morje. Libiji se približava na dobrih 130 milj., slab dan plovbe. Ampak. Midva nisva namenjena v Libijo. Veter med 4 in 5 bofori naju danes nosi na otok Gavdhos. Zelo prijetno jadrnanje, kot na oceanu s pasati za seboj, le z razliko, da tukaj ni toliko vala.

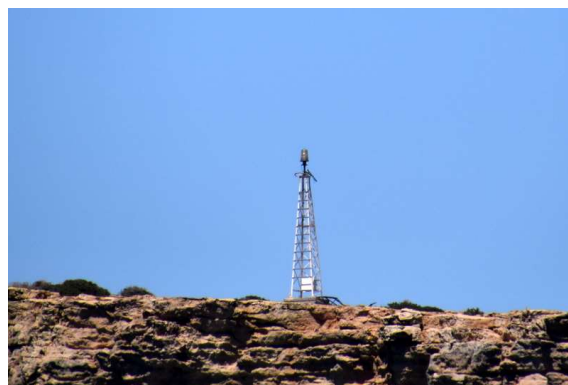
Plovbo do luke Karave si namenoma malo podaljšava in plujeva po južni strani ter okoli rta Tripiti nazaj proti severu. Prvič v življenju sva obplula najjužnejši rt Evrope. Hja, če je lahko rt Horn najjužnejši rt Amerike in Nordkapp najsevernejši rt Evrope (oba sta na otokih), potem res ni razloga, da tudi rt Tripiti ne bi spadal v kategorijo "naj". Le tako turistično oblegan ni. Verjetno zato, ker je tako težko dostopen, če lahko sklepam po tem, da ga obišče precej manj turistov, kot prej omenjena dva. Na Nordkapp se valijo mase ljudi kar z avtomobili, okoli Horna pa s turističnimi ladjami. Rt Tripiti pa sva danes obplula samo midva in v luki Karave sva tudi sama (le kako bi bilo biti sam v Ushuaiji?). In tako sva obplula najjužnejše točke že treh celin, Azije, Afrike in Evrope. Voila!

Privezala sva se poleg ferry docka, spila vsak po dve pivi (pivo sicer ni drago, ni pa po tako sindikalni ceni, kot na Andikythiri) in se odpravila na sprehod po otoku. Presenetljivo dobre ceste in veliko prometa za 50 prebivalcev, kot jih trenutno premore otok. V dveh urah sva srečala pet avtomobilov in dva motorja. In med potjo sva imela internet, v luki ga ni. No, pravzaprav je tudi v luki, spodobno delujoč wifi v oštariji.

Spet sva dobro parkirana. Prostora je sedaj dovolj, poleti pa (tako nama razloži oštirka) zna biti kar gužva. V celi luki se lahko priveže morda pet ali šest jadrnic, dve ali tri na trajektni pomol in še toliko se jih lahko stisne med ribiče nasproti. Privez, voda in elektrika je zastoj. Večerja v luški birtiji pač ne. No, pravzaprav tudi je, saj za njo nič ne plačava. Ker nič ne naročiva. Šefica hoče imeti preveč evrčkov za ribe in rezultat pogajanj je - večerja na Mali. Jagenjček in pujsek. Za mene je to še bolje, ker je hrana na Mali vedno boljša, kot v oštariji, le Vesna ima več dela.

metuljkamo ob otoku Gavdhos

novi svetilnik dolgočasne oblike ... :(

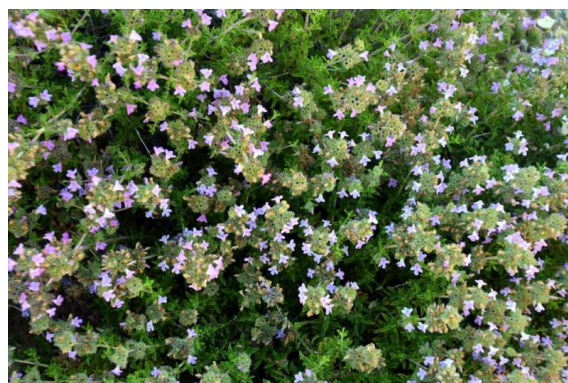
za otok Gavdhos se vidi Kreta, ki je oddaljena 32Nm

mala vasica ob poti, ki je pa bila kar malce predaleč, da bi se sprehodila do nje

sama luka nič posebnega: oštarija, mini market, bus postaja po potrebi... razen tega, da imajo wifi, imaš občutek, da je čas obstal

timijan veselo cveti, čebele ga obletavajo

hiša s tako majhnimi okni (kot, da so jih pozabili narediti)

skuštrano drevo

kar nekaj vasic po par hiš, a razdalje niso kar pet minut narazen

Mala edina jadrnica

iz višine se lepo vidi kje je mivka, droben pesek, prostor za primerno sidranje

pa še ena z višine

4. junij 2019, torek

Karave, Gavdhos - Loutro, Kreta

Včeraj sva sicer planirala ostati tukaj še kak dan, pa sva si danes premislila. Greva v Loutro na Kreta. Ni daleč, je pa v veter. V 4 bf pa to niti ni pretežka naloga za Malo. Popoldan sva sidrana v zalivu, obkrožena z množico hotelov in oštarij. Sedaj mi je pa kar malo žal, da sva zapustila Gavdhos...

Loutro je kot otok, dostopen samo po morju. Pravzaprav so vsi ti kraji na tem delu Krete boljše (ali pa samo) dostopni po morju, kot po kopnem. Nekaj trajektov vozi ob obali sem in tja in povezuje kraje, ki so sicer odrezani od sveta. Kot otoki so. Otoki so tudi dostopni le z ladjami. Ceste ni in je tudi praktično ni možno zgraditi v previsne bregove Belih gora na Kreti. Iz Paleochore do Sfakie je po cesti 160 km (preko Hanie), po morju pa vsega skupaj dobrih 20 milj.

Loutro je bila postojanka morjeplovcev že v antičnih časih, vsaj če gre verjeti Homerju. Polotok štrli iz južnega, previsnega, dela Krete in na obeh straneh sta zaliva, ki omogočata počitek med plovbo ob obali. V Antiki še toliko bolj, kot danes.

Nekaj še narediva, pojeva popoldansko solato in potem z dingijem na obalo. In peš naokoli. Do sosednjega zaliva in nazaj. Na večerjo. Pa naju številne oštarije ne prepričajo. Nimajo stvari, ki bi jih nocoj jedla. Ponudba kuhane hrane pa je nad pričakovanji. Pričakoval sem tudi visoke cene, pa so povsem običajne (polovične glede na edino oštarijo na Gavdosu, kjer sva bila). Kakorkoli, nocoj vabi na večerjo Chez Mala.

Ko napišem dnevnik, preverim koliko nam na tem koncu sveta sledijo AIS trackerji. In presenečenje! Marinetraffic.com ima objavljeno fotografijo Male. Ko jo bolje pogledam, vidim, da je bila posneta med pristajanjem v Kapsaliju na Kytheri. Samios Georgios naju je fotografiral in fotki objavil na (naši) spletni strani. Brez vprašanja, če se s tem strinja. Namesto, da bi pomagal pri privezovanju! In presenečenj še ni konec. Taisti Samios Georgios je lansko leto v taistem zalivu slikal tudi Laro in prav tako objavil fotko na AIS spletni strani. Tudi brez vprašanja. Kako se že reče takim ljudem? Paparazzo!

v zalivu Loutro je presenetljivo veliko hotelčkov, gostilnic, celo dva mini marketa

5 plavalk je imelo tekmovanje v plavanju; naša Mala je bila namesto boje kjer se obrne in gre proti cilju

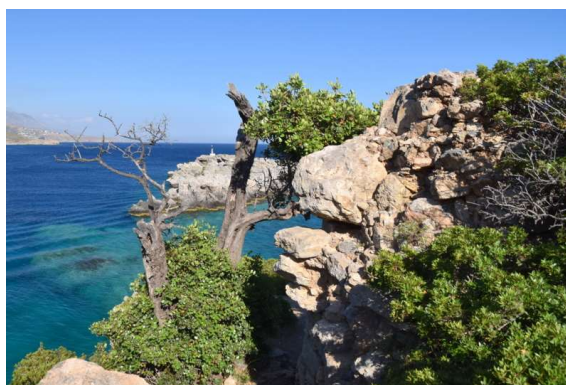
ta zaliv je primeren zgolj za eno jadrnico, ves čas se vrtiš, ali je preveč globine ali premalo, skale ...

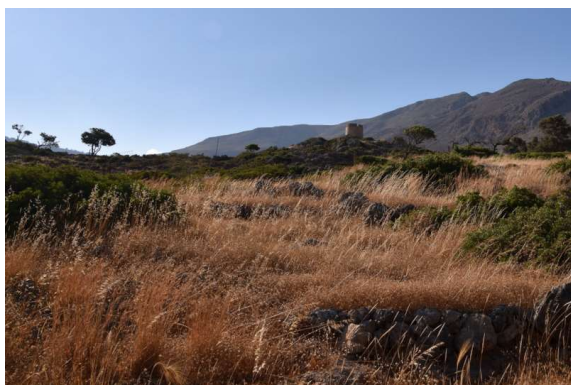
posnetek na zaliv z ex gradu

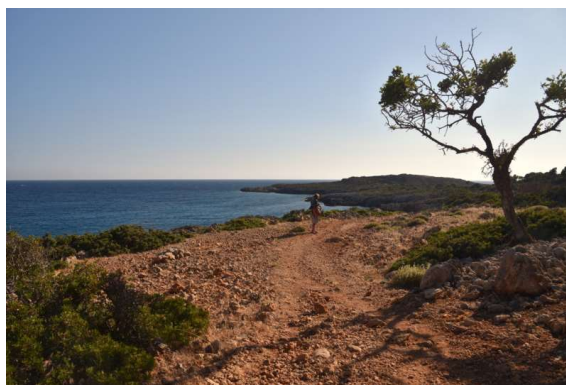
nekoč je bil grad, sedaj samo še razvaline

svetilnik v ozadju

pa greva malo na sprehod

a pot se slabša in slabša, midva pa v japankah....

nekdo je izgubil glavo :)

s prijateljico je prišla na pijačo in sta šli kar k pipi za pivo

ob sončnem zahodu je bilo že vse pečeno :) ...zelo raznovrstna kuhana/pečena hrana.

ne morem si predstavljati, da bi preživela teden dni počitnic zgolj v Loutro

5. junij 2019, sreda

Loutro, Kreta - Agios Galini, Kreta

Sidrišče res ni bilo najboljše. Na kartah je bilo precej bolj obetavno. Val (ni ga bilo veliko, a vseeno) se je valil od nekod in naju bolj, kot bi bilo prijetno, rolal. Po zajtrku zato odplujeva v dobri dve milj oddaljeno Sfakio. Na motor, da segrejeva vodo v bojlerju (no, pa tudi zato, ker je bila zjutraj še popolna bonaca). Od Paleochore se je že kar ohladila.

V Sfakiji se pozanimava pri ribiču na obali, kam lahko greva in pokaže nama prosto mesto. Ampak. Ko se dobro priveževa, pride fant, ki misli drugače. Privez je privatni in več, kot za uro ali dve, ne moreva ostati. Tudi luški kapitan nama ne more najti drugega priveza, da pa nama telefonsko številko njegovega kolega iz Agios Galini. Preverim in oni imajo prostor za naju. No, za proti uslugo, hoče port policaj fotokopirati naše boat papers. Tudi prav, Mala ima zgledno urejene papirje. Očitno mora nekaj zapisati v dnevno poročilo, da si zasluži plačo in tole je bila zanj odlična prilika.

In odlična prilika je bila tudi za port policaja v Agios Galini, kamor sva prijadrala v prijetnih 4 bf krmnih vetrov. Tudi on hoče (ko se mu po prispetju zahvaliva, da je našel privez za naju) fotokopirati papirje. Ampak. Not-nau, se mu potožim, lejter-after-drink. Šur-siga-siga, je njegov strumni odgovor. Ah, še smo v Grčiji. No, zvečer ima fant časa na pretek in z Vesno, ki mu jih prinese (medtem, ko jaz downloadam filme z Netlixa) se zaklepetata in zafotokopirata za pol ure. Živeli uradniki!

Agios Galini je že na prvi pogled precej manj ugledna turistična destinacija, kot Loutro. Vse je bolj, hmmm ... grško. Razlupano, torej. Čim se zapusti predel gostiln in souvenirdžinjc. Zato pa najdeva na enem kupu vse, kar potrebujeva (ribarnico, mesarijo, pekarno, tržnico, market, lekarno in pralnico). In pomirjena z dejstvom, da tukaj vse imajo, se odpraviva v kafič in iz kafiča v oštarijo...

vasica Loutro v dopoldanskem soncu

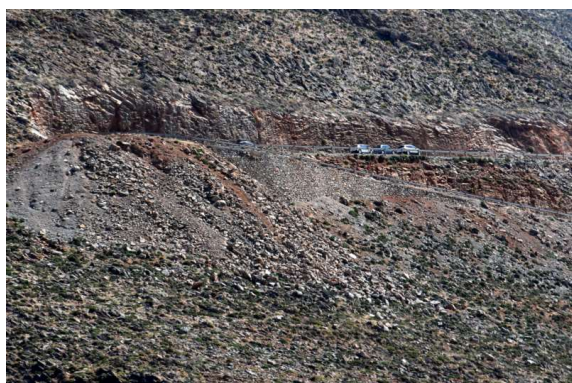
na plaži hecne oblike kafič

plaža do katere lahko prideš le peš ali s čolnom - na poti iz Loutro proti Sfakia

neobičajen znak na plaži: nevarnost padajoče kamenje

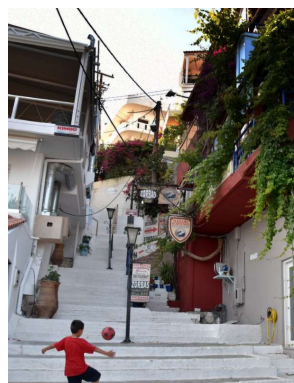
cesta kjer se nekje konča in naprej moraš iti peš

hecna zig-zag cesta ... naporna vožnja

Sfakia - vasica v kateri za nas ni bilo prostora

Ag. Galini - označbe oštarij levo/desno ...

dobro so jo oklestili

v vseh možnih jezikih je bilo napisano, le v slovenskem ne :(.... nalaš ne grem v to oštarijo

luka v Agios Galini

dolga peščena plaža v Ag. Galini

6. junij 2019, četrtek

Agios Galini, Kreta

Počasi se prebujava in pozajtrkujeva (prej je treba v pekarno, jasno). In potem se Vesna spravi za računalnik, jaz pa peš do sosednje luke. Kokkinos Pargos je relativno blizu. Po morju. Po kopnem je to lahka treking steza. Tako piše. No, v prevodu pomeni to plezanje po krušljivih klifih, kjer poti velikokrat enostavno zmanjka in je potreben preskok preko globoke zareze na drugo stran. Do polovice poti vztrajam, potem me le sreča pamet (le kako je prilezla tako visoko v previsne stene?). Ko je pot nad prepadom le še miselni konstrukt, se po pol metra širokem in nekaj (no, precej) metrov globokem kanjonu spustim do morja. In pot nadaljujem tik ob morju po ozki prodnati plaži. Hoja po produ pa pomeni dva koraka naprej in en korak nazaj. Kot bi gazil po snegu. No, povratek je iz razumljivega razloga v celoti ob morju. V tiste klife ne lezem več!

Kokkinos Pargos (Rdeči stolp) je čisto spodobna luka z eno samo majčkeno napakico. Vhod je zasut z mivko in je preplitev za nas. Več ljudi pobaram (začnem z oštirjem, kjer pijem frape, nadaljujem z ribiči in končam pri luškem kapitanu) in vsi po vrsti mi zagotovijo, da je preplitvo za Malo ter končajo s stavkom, ki mi veliko pove: aj-šudnt-traj-tu-enter. Škoda. Čisto spodobno (sicer, po grško zanemarjeno) mestece s precej nižjimi cenami, kot Agios Galini. Sicer pa ... saj cene niso pomembne. Če je poceni, naju še več stane. Pač toliko več pojeva in popijeva po lokalih.

Plan B. Zvečer se greva zmeniti, da tukaj ostaneva dan ali dva dlje in se bova okolico ogledala z avtom. Za avto ni nikoli preplitvo. Luški šef je nad najino idejo navdušen. Za naju po telefonu preveri še naslednje luke in rezultat je podoben, letošnje deževje jih je krepko zasulo. Do Ierapetres, dobrih 60 milj proti vzhodu, ni nič primernega za Malo.

med zajtrkom v kokpitu opazujem ostanke snega v hribih in ljudi na plaži

pogled na vasico s plaže

nekaj novega ... sedaj se po novem zbir bele kamne in jih zлага na skale ...

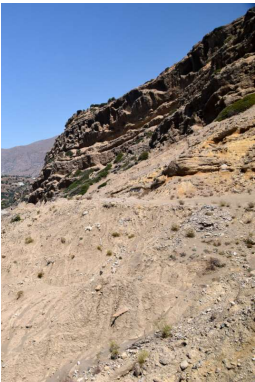
plažo vmes prekine reka z železnim mostom

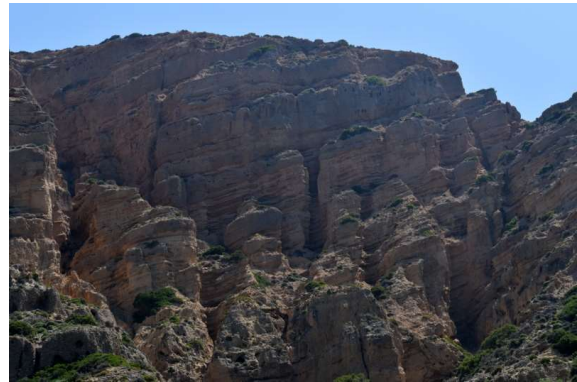
sedaj mi je jasno zakaj je morje take barve in ne kristalno čisto kot je bilo večinoma do sedaj

ob reki veliko zelenja ...to bo komarjev poleti...

...pot se je takole začela...strmo, krušljivo, drseče ...

previsne stene

tukaj je bil tako ozek prehod, da se je komaj šlo skozi

a je to sploh prava pot, ki je opisana v knjižici kako prehoditi ta konec Krete??

pot rajši nadaljeval ob morju

recimo, da je to oblike ježa :)

7. junij 2019, petek

Agios Galini, Kreta

Avto naj bi prevzela ob pol devetih, pa si ob devetih skoraj zlomiva roko na kljuki. Ni druge, sledi jutranja kavica v kafiču nasproti rentiča in ko po kavici prevzameva avto, jo jadorno ucvreva na ogleda. Kaj veliko ni za videti. Sneg je še vedno v hribih, čeprav se je danes ogrelo skoraj do trideset stopinj in pokrajina je že požgana. Samo še razrite ceste spominjajo na zimska deževja. Še domačini so v kratkih hlačah.

Notranjost otoka je posajena z oljkami, obala pa z rastlinjaki. In turisti. Povsod pa so posajeni tudi ostanki antičnih templjev. Ampak, teh si danes ne bova ogledovala. Ogledala si bova možna mesta, kjer bi Mala lahko počivala med plovbo proti vzhodu. Od štirih luk sta dve preplitvi (Kokkino Pargos in Tsoutsoura), ena prepolna (Kali Limani) in samo v eno bi se dalo vpluti, v Agios Favlos. Z nekaj znanja in nekaj sreče. Vhod v luko je problematičen. Na obeh koncih namreč skale z valobrana že tako ozek vhod še dodatno plovno zožijo. Ribič sicer zagotovi, da ni problema, da 4 m široka barka zlahka vpluje. Hja, on semkaj prihaja in odhaja vsak dan. On lahko vpluje miže ponoči. Dovolj globokih privezov je za valobranom dovolj prostih, le kolovratiti pa se po lukki ne da in obrniti je potrebno tik ob pomolu. Severni del je preplitev. Kakorkoli, to je edina vsaj teoretična možnost pred Ierapetro.

Spotoma sva se ustavila na tržnem dnevu v sosednjem mestu in nabavila sadja in zelenjave za naslednji teden ali dva. To imajo res dobro urejeno v Grčiji. Cene so precej nižje, kot v trgovini, pa še ponudba je boljša. Lokalna pridelava. ok, lokalna pridelava v rastlinjaki...

Zvečer naju pred barko počaka luška oblast (že četrti luški kapetan, ki sva ga srečala v Agios Galini) in pove, da imajo pri njih pravo zmešnjavo. Mala je vpisana kot avstralska barka (kasneje mi pokaže fotokopije dokumentov, da dokaže, da ne laže). Še datum se skoraj ujema. Avstralska Mala je vplula 6.5.19, slovenska Mala pa 5.6.19. Zato bi rad spet fotokopiral dokumente. No ja, pa dajmo. Sploh ne vem, zakaj si dajo toliko dela, ko pa jim tega sploh ni potrebno početi. Z Dekpo lahko po Grčiji plujemo brez javljanja komerkoli. Ampak, oni bi fotokopirali. Najbrž jim je neskončno dolgčas...

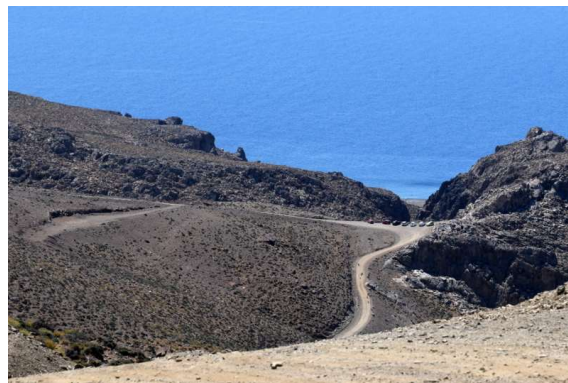
kamorkoli oko seže, same oljke in rastlinjaki ... cesta pa vijugasta, da se ti rola

gospa ovca se ni premaknila niti za mm, prevroče je ...tudi njene prijateljice so ležale naokoli in jih avtomobili nič ne motijo

...hm, po kateri moramo iti? po levi ali desni, obe sta neugodni za vožnjo

četudi je slaba cesta, to turistov ne odvrne za sprehod po soteski

luka Agios Favlos je sredi ničesar, tudi vhod je malce kritičen, je pa prostor za nas

luka v Kokkino Pirgos je žal preplitva za nas; ima pa lepo dolgo peščeno plažo

luka v Tsoutsoura je tako plitva, ravno prav za domačine; le čemu bi jo poglobili, potem bi prišli turisti in oni ne bi imeli prostora-se strinjam z njimi

Kali Limani, prepolna luka, lepa peščena plaža s pogledom na cisterne nafte

slow life hotel...hm, torej je tudi postrežba zelo počasna ? ali pa imaš samo občutek tak? važno, da je bio restavracija :)

z vrha pogled na vasico Tsoutsoura

ptiček z lepo frizuro

tudi koze so bili na t.i. cesti ... ni kaj, Tone se je danes kar namučil z vožnjo po teh makedamskih, asfaltiranih ovinkastih cestah....dobrih 300km je bilo danes za nama, pa še najbolj vroč dan letos

8. junij 2019, sobota

Agios Galini, Kreta

Poletje se je v rojstnem mestu Dedalusa in Ikarusa začelo digitalno. Prehod iz ledene dobe v globalno segret planet se je zgodil kar preko noči. Veter se je obrnil na severnik, termometer kaže številke, ki se začnejo s cifro 3 (tako zunaj, kot v podpalubju), oblaki so izginili z neba in morje se hitro segreva in počasi dosega številke, ki se za junij spodobijo. In tako je napovedano vse do konca napovedi.

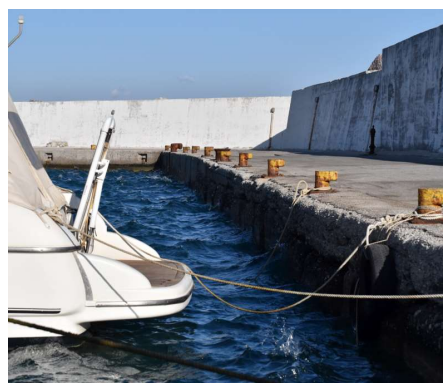
Oblachna kapa nad zasneženimi vrhovi pove, da meltemi misli resno. Agios Galini je relativno dobra luka in, razen občasnih refulov, vetra ni občutiti. Vesna mora službovati in tukaj bova ostala nekaj dni, da meltemi malo jenja. No, ni se za pritoževati, čisto spodobno turistično mestece je in ne bo nama hudega.

Danes sem se končno le priključil na elektriko in Mala se je lahko transformirala v loundromat s toplo vodo. In Vesna v perico. Na centimetre je šlo. V lukii sta le dve omarici z elektriko (le zakaj niso nekaj redundantnih iz Ikarije postavili tukaj?) in do bližnje je šlo zelo na tesno samo s standardnim kablom in enim 30 metrskim podaljškom. Ima pa Mala v arzenalu še en tak podaljšek, ki je bil do sedaj uporabljen le enkrat, pred osmimi leti na Kreti. Z novimi sončnimi paneli se sedaj priključim samo tam, kjer potrebujem bojler. Če se mi ne ljubi, pa prižgem motor za deset minut...

Planiral sem malo hoje po okoliških hribih, pa je prevroče. Morda jutri, zgodaj zjutraj, preden se sonce postavi previsoko. Raje sem se usedel v kafič na rivi, si prenesel nekaj filmov z Netflix (le kdo bo vse to pogledal?), pisal dnevnik na telefonu in opazoval foto session mladenke za naslovnice. Ko se je malo ohladilo in so se Grki zbudili iz hibernacije, ki ji Španci rečejo siesta, sva skupaj nekaj malega popila in se odpravila v kino.

danes nisem stopila na kopno-torej fotke iz kokpita ; danes kar valovito, včasih kar penasto

na privezu nas je danes še manj kot prejšnje dni; morje ves čas buta ob pomol, malce neugodno poslušati v podpalubju

drugače pa danes sončno, vroče in vetrovno ...

ta teater in spomenika sta v somin Dedalusa in Ikarusu ... lahko bi imeli kakšne predstave ...lahko

9. junij 2019, nedelja

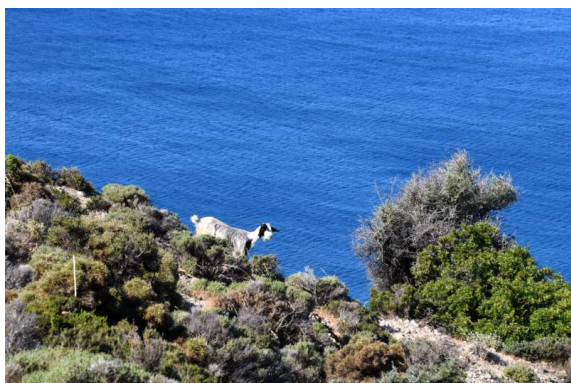
Agios Galini, Kreta

Nedelja je. Vesna dela, jaz se še pred vročino (no, tako sem mislil, preden sem šel) spravim na lažji sprehod. Nekaj kilometrov po x osi in nekaj sto metrov po y osi je opravljenih v slabih dveh urah. Razgled s hriba je lep, a nič presenetljivega.

Veter je bil danes dopoldan manj močan. Snežni vrhovi namreč niso imeli več oblačne kape. Popoldan je spet vse po starem. Je pa veter zelo suh in topel. Piha preko cele širine otoka in se ob prečkanju dvatisočakov dobro osuši in nad razgretim kopnim tudi segreje. Poletje!

Včeraj se nama je pokvaril pralni stroj. Majhna vzmet (le malo večja od take, ki je običajna v kemičnih svinčnikih) je prerjavela in odtok med pralnim delom stroja in centrifugo ni bil več zatesnjen. Le kje dobiti tako vzmet? V Iraklionu na katerem izmed servisov bele tehnike? Težko verjamem. Verjetno bo zaradi te majhne vzmeti potrebno kupiti nov pralni stroj. Takega, iz plastike, zapakiranega v samo plastiko. S plastično vrečko, kamor lahko dam račun in navodila. Slednje je za doplačilo. Zaradi ekologije. Živela potrošniška družba! Ampak. S tem se bom ukvarjal jutri. Ali pa nesel perilo v pralnico.

Zvečer še na večerni sprehod in malo posedeti v kafič na plaži. In si pogledat gledališče Dedalusa in Ikarusa, kjer je ravno vaja za predstavo, ki naj bi bila prihodnje dni. Pa to niti ni tako zanimivo (grščine brez podnapisov v gledališču pač ne razumeva). Bolj zanimiv je kip nesrečnega Ikarusa, izdelan in postavljen nedavno pred vhodom v teater. Polovica enega krila je že odlomljena. Antični kipi taistih junakov so zdržali precej dlje. Takrat so jih klesali iz marmorja, danes jih delajo iz cementa mejd-in-čajna. No, pa smo spet pri potrošniški družbi...

v tej vročini v hribih ni bilo srečati razen koz in Toneta nikogar drugega

je pa bilo vredno iti na vrh hriba, razgled na Agios Galini je čudovit

na enem koncu luke so označbe, da je plitvo; z vrha hriba se lepo vidi, da so očitno imeli drugačen plan gradnje luke, potem pa si premislili in tako je ostalo, razen, da so dodali še opozorilo, da je plitvo ... ajoj...

pokrajina je pa kar več ali manj enaka kot je bila do sedaj na jugu Krete: oljke, grmovja, drevesa ...

zanimivost: sem mislila, da teče gorska reka v morje, je pa očitno obratno, saj je struga nekaj višje suha kot poper

... haha... ta mi je dobra :)

pitje večernega frapeja na plaži, kjer je bilo še vedno zelo toplo; še teden dni nazaj smo nosili flise zvečer ...

kipa Dedalusa in Ikarusa, ki verjetno ne bosta zdržala v tej obliki niti deset let ...

večina oštarij je kar polnih ... tudi na plaži je ogromno oštarij; tako, da lačen in žejen ne moreš biti, pa tudi cenovno je sprejemljivo

vse kar cveti, obletavajo take in drugačne žuželke

tudi osat je privlačen za žuželke, čeprav te mi niso poznane, pa še noro veliko jih je

zelo radi postrežejo raki na koncu hrane; samo nekako doze imajo malo velike, pa tudi nekako žganja ne pije

10. junij 2019, ponedeljek

Agios Galini, Kreta

Še vedno preveč vleče, da bi bilo možno izpluti. Privezana sva bočno in veter naju tišči ob pomol. Levo in desno sta dva čolna privezana na mooringe. Mala nima kje manevrirati. Počakati je potrebno veter, ki naju bo potisnil od obale ali pa vsaj popolno brezvetrje. Čakanje zapolniva standardno. Jaz grem na sprehod po okoliških hribih, Vesna pospravlja po barki. In kuha.

Danes se Vesna nameni plačati privez, kar sploh ni tako enostavno, kot izgleda. V petek ali soboto je naokoli prišel mlad in nadebuden port policaj in nama razložil, da morava pred odhodom plačati luške pristojbine. Nekaj evrov na dan. Njegovim starejšim in izkušenejšim kolegom, se tega ni ljubilo početi. Ampak, če oblast tako zapove, potem je to potrebno tudi storiti. In tako danes dopoldan cela posadka luške kapitanije računa, koliko nama morajo zaračunati. Ker jim matematika ne gre najbolje od rok, se posvetujejo še s kolegi v Rethymnu. Večkrat. Velikokrat. Tolikokrat, da mine ura in pol, ko je račun za en teden končno le sestavljen. Slabih 40 evrov za šest noči. Ampak, s tem zadeva še ni zaključena. Oni nimajo blagajne in z računom je potrebno na pošto, ga tam plačati in se vrniti s potrdilom. Povsem razumljivo, zakaj izkušeni port policaji tega ne počnejo. Tudi ta fante v prihodnje verjetno ne bo več.

Oba nekaj malega službujeva in se v preostanku časa hladiva v kafiču na rivi. Še vedno je vroče, je pa danes vseeno malo manj. Oblakov (tisti od meltemija okoli vrhov gorskih pregrad ne štejejo) nisva videla že zelo dolgo. Tudi oranžnega dežja na srečo ni več. Ugotoviva, da sva od Kythire sem v dveh tednih videla le tri jadrnice. Ja, spet smo na morju, kjer ni gužve za sidranje in priveze (so pa zato luke preplitve in rezultat je podoben, hic!).

v ozadju se vidijo pence na morju....

hribi kot hribi z enakimi drevesi in ostalim zelenjem bo treba počasi zamenjati lokacijo :)

11. junij 2019, torek

Agios Galini , Kreta - Ierapetra, Kreta

Ob zori v slabem vetru le izplujeva. Brez težav je šlo. Nekaj časa celo prijetno in hitro jadrava. Potem se pa veter pokvari. Tričetr pot piha le še diesel. Nekaj časa sicer še vztrajam z glavnim jadrom, ko pa je meni in galebom že popolnoma jasno, da je to le še strašilo za ptiče, ga pospravim.

V Ierapetri je prostora za izvoz in parkirava se bočno na privezih št. 150, 151 in 152. Čeprav izgleda podobno, kot ko je napovedovalec na železniški postaji napovedal, da prihaja hitri vlak iz smeri Zidani most na peron 1, 2 in 3, sva midva pristala brez nesreče. Ker nama ne da miru, kam le v tej luki stlačijo toliko bark (Mala je privezana nekje na treh četrtinah pomola), malo preverim in hitro je vse jasno. Privezi se začnejo s številko 100. Ostali so očitno cyber moorings.

Pa na večerjo. V prvi oštariji na rivi je kar simpatično (oštarij je neštavno mnogo) in jih pobaram "Imate atherino?". "Imamo." je strumen oštir. Prav, potem se bova usedla in nekaj pojedla. Vesna naroči in dobi taramasalato, neko mišungo kaviarja in zelenjave (taramasalata je grška beseda, sestavljena iz turške tarama in italijanske insalata). Ampak, ko prinesejo ribe, to ni atherina. Ugovarjam, a sprejemem, kar pač je. Oštir sicer hoče nekaj razlagat, pa mu je hitro jasno, da je usrao motku in utihne. Za povračilo naju potem futra in opija na račun hiše (gratis dodatne tri jedi x 2 plus dva deci šnopsa x 2), doda še gratis flaško olivnega olja in obesek za ključke za barko z znakom oštarije. Hja, po navadi je Vesna bolj gajstna, vidim pa, da se spleča kdaj pa kdaj stegnit jezik.

Ohrabljena in nafutrana do ušes greva na sprehod. A, glej ga no zlomka, glej. Pizzeria s krušno pečjo in čisto spodobnimi izdelki. Če sem jaz zatežil za atherino, je Vesna za pico. In pivo. In gratis šnops (al bo trden beton!) in gratis sladica (kako to paše k pici, vedo samo oni).

Precej pozno se v trdi temi (s pol lune v zenitu) vračava na barko in spotoma kupiva še kruh za jutri. In gratis dobiva vsak po eno sladico. Kako se že reče temu kraju? Mislim sem, da je to Ierapetra, pa ni. To je Dorohorio (doro = darilo).

ena stran luke Ierapetra - zelo na komot privezane ribiške barčice

Mala edina živa jadrnica v luki; soseda je zimovala brez jader (grška zastava)

mestna ura je točna!

obzidje pri luki

vrata je že načel zob časa ... renovatorjev pa očitno ni kaj dosti na tem koncu oz. sponzorjev za ta opravila

obzidje je že kar dosti renovirano

mini čolniček, malo večja igračka, reklama za oštarijo kokos

meduze so letos očitno zelo moderna dekoracija, ker smo čisto enake videli čisto na drugih koncih ... kao hand made, samo verjetno hand made china :)

res je mesto največje do sedaj na jugu Krete, pa vseeno, zelo veliko turistov, za moje pojme, ob tem času

vhod v luko je dokaj plitev, saj je le 2,5m globine; na privezu imamo 2,7m globine

domačini se skrivajo v senci in debatirajo brez mobilnih

polnjeni bučki cvetovi z rižem in paradižnikom - odlično! to je bilo gratis, ker ni bilo tiste prave atherine :) (na fotki le še pol porcije)

12. junij 2019, sreda

Ierapetra - Kouremenos, Kreta

Danes so še napovedani manj močni vetrovi, potem bo spet zavladal meltemi in okoli Kasosa bo 7-8 bf. Zatorej, greva dalje. Ampak. Izplutje ni bilo tako prijetno, kot vplutje. V popolni bonaci se odveževa in na minimalnih obratih zapustiva luko ter lepo počasi pospravljava vrvi in fenderje. In se digitalno ustaviva. A-joj! Tik pred vhodom v luko sva nasedla. Globinomer mi kaže 2,5 m, hmmm... Preverim, na Navionicsovi karti ni označenega nič, v naravi ni označenega nič, naokoli, ko gledam, se mi zdi dovolj globoko. Očitno je bil en malo večji kamen ravno na najini poti. Post festum (hic!) preverim še CM93 in tam je označeno nekaj čudnega (sedaj, ko vem), ker je pa tudi vhod v luko označen kot 1 m globine, tega ne bi jemal resno, tudi če bi prej videl. Je pa zato v grški jadralski bibliji, Rodovem pilotu, lepo jasno in glasno napisano in narisano. Pa rubrike "Dangers" nisem prebral. Lenoba. Kakorkoli, 39 kavalov na Mali in še nekaj dodatnih v ribičevi barki na drugem koncu vrvi je zadostovalo, da je bila Mala takoj osvobodena. In je lahko mirno odplula po mirnem morju novim zankam in ugankam nasproti.

Nadaljevanje je bolj dolgočasno. Vetra ni ali pa je čista krma, 2 bf. Neuporabno. Zato se za vsaj malo popestritve zapeljeva okoli peščenih otočkov Koufonissi. Precej na daleč, morje v okolici je tako polno čeri, da je potrebno kar malo previdnosti. In ena izkušnja z Navionicsom mi je bila za danes dovolj!

Zato sem pa po dolgem času v Sredozemlju videl leteče ribe. In firbčne coastguardovce, ki so naju z gliserja začudeno gledali v stilu "Kaj vendar počneta tukaj, sem nihče ne pride z barko?" In postavili so nama standardno vprašanje: last port of call ter nato še next port of call, dodali, da jih lahko kadarkoli pokličeva po VHF, če jih bova potrebovala, se nasmehnili in pomahali v slovo. In nekaj sto kavalov na gumici jih je odpihnili dalje.

Naju tudi. Vse do prijetnega zaliva Kouremenos, zbirališča wind surferjev, na vzhodni obali Krete, kjer sicer pokukava v popolnoma polno ribiško luko in se nato sidrava na prostranem sidrišču v bližini, kjer je prostora za več deset bark. Midva sva sama. In končno imava braaiado.

čprav je otoček Koufonissi nenaseljen, cerkvena vseeno stoji

zaradi strukture otoka je zelo veliko naravno izdolbenih lukenj

nekoč je nekaj bilo, ampak že dolgo tega....

ponekod lepi klifi, škoda, da ni primerne sidrišča na tem otočku oz. so trije skupaj

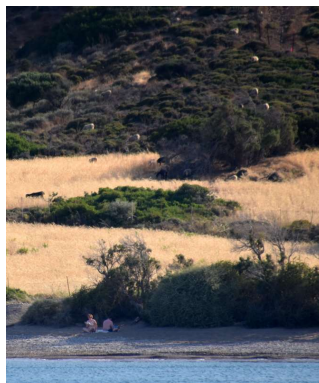
luka v Kouremenosu od daleč zgleda obetavno

vendar takoj za ovinkom polno ribiških plovil, nešteto muringov, tako, da midva nekako ne sodiva sem

zaliv z mivko, oljkami, kozami, ovčami, oštarijami ... ničesar ne manjka

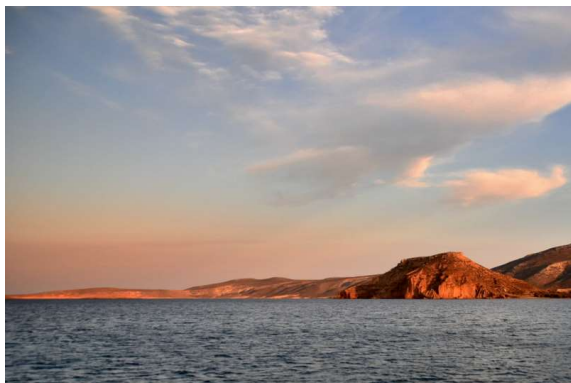
...tudi turistov ne :) branje knjige na plaži, deklet zgoraj brez, moti mogoče le meketanje

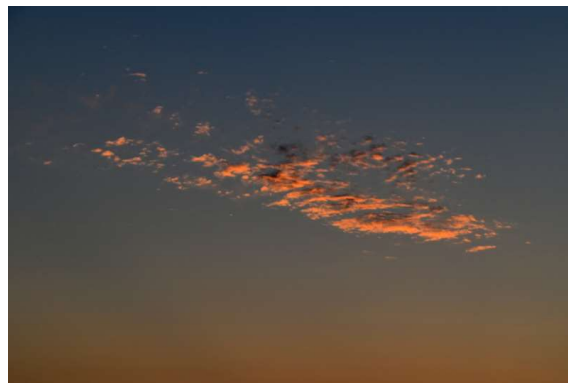
za surfanje, supanje, je ravno primeren zaliv

danes ne greva na obalo, rajši roštilj na barki, jajčevci, polnjeni šampinjoni s feto in panceto in biftek 1A :)

po večerji pa še ujeti zadnji trenutki sonca

...in žive barve oblaki

13. junij 2019, četrtek

Kouremenos, Kreta - Fri, Kasos

Tako, pa sva zapustila doldrumse in zajadrala v pasate. Brezvetrje, ki je vladalo okoli Krete, se je v eni milji spremenilo v 6 bf močan meltemi. In tako je bilo vse do Kasosa.

Fri je v odlično zaščitenem delu luke poln. Vse ostalo je popolnoma prazno. Ko se že sprijazniva z dejstvom, da bova spet na vetru, podobno kot v Agias Galini, pride domačin z odličnim znanjem grščine (in ruščine) in nama pokaže barko, kamor se lahko raftava. In pomaga nama pri privezovanju. Potem izgine enako hitro, kot se je tudi pojavil. Ugibava, kdo bi to lahko bil. Morda oštir, ki se je ustrašil, da greva naprej na Karpathos? Oštir brez znanja ene same angleške besede? Težko si to predstavljam.

Nekaj oštarij obdelava, pa ga ne srečava. V eni oštariji naročava gospe, ki z miz pospravlja kozarce, da bi rada nekaj popila, pa prijazno pride do naju in nama (spet v kleni grščini) razloži, da ona ni oštirka. Oštirka je šla v trgovino in se takoj vrne, pove. Ampak. V trgovini je televizor in na sporedu je nekaj Esmeralda-like. Po predvidevanju, oštirke dolgo ni nazaj. Kakorkoli, z nekaj logičnega sklepanja sva prišla do spoznanja, da oseba, z znanjem grščine ne more biti oštir.

Sosed jadralec je Hrvat Zdravko, doma iz Calgarija v Alberti in jadra na Elanki 33 pod kanadsko zastavo. Skupaj s sinom se ta mesec potepata na tem koncu sveta. Kadar ne jadra, planinari, doda. In smuča. Pravi, da noče z barko na Jadran zaradi nepopisne gužve in oderuških cen. Jasno, da imamo takoj nekaj skupnih tem za klepet. Zvečer spijemo tudi nekaj vina in pojemo nekaj sira. In si veliko pripovedujemo. Naju podučí, kje so na tem koncu dobre luke in prijetni zalivi. Dobre informacije!

plovba je bila kar rolajoča

luka v mestu Fri je taka kot je bila pred desetimi leti

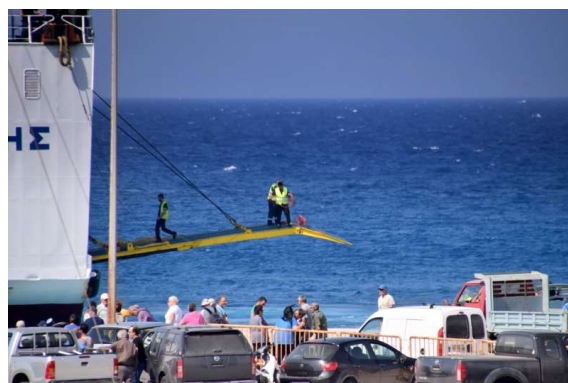
prodajalna spominkov zaprta.... še ni dovolj turistov

ne moreš verjeti: tudi tukaj v luki nešteto topov...

prihaja veliki ferry

v roku deset minut je bila luka polna avtomobilov in ljudi, ki so čakali na pristanek trajekta; le od kje so se vzeli?

zelo glasni zvoniki so vsako uro natančno povedali pravi čas

stara luka

že dolgo nismo bili raftani... vsaj mi direktno ne tiščimo v pomol

čakajoč na kelnerico, ki je bila v trgovini

na vsakem vrhu hriba nekaj stoji ...

za lahko noč

Mediteran 2019

Egejsko morje

14. junij 2019, petek

Fri, Kasos

Zdravko je šel na jutranji sprehod že ob pol šestih zjutraj. On je moja vzpodbuda in vzgled (v prevodu: idol). Ampak. Jaz grem na sprehod štiri ure in pol kasneje in se po slabih treh urah že vrnem. Tik pred najhujšo vročino. Sprehodim se do 2500 let stare votline, ki so jo v takratnih časih uporabljali za obredne rituale. Unija je dala denar za restavriranje in ureditev okolice. Leta 2009. In danes je to še vedno works in progress. Manjka desetina poti in vse (mislim, da naj bi bile) svetilke, ki bi morale stati ob poti. Tisto, kar je narejeno pa počasi prerasča vegetacija. Še dobro, da smo na enem najbolj sušnih in prevetrenih otokov na svetu. Če bi bili kje v tropih, bi bilo vse že nerazpoznavno prerasčeno z džunglo in primerno le še za raziskovanje nadebudnega Indiana Jonesa. Tabla, kjer je napisano, kdaj je dala Unija denar, leži na tleh in je že tako obledela, da sem se moral kar potruditi, da sem jo prebral (v grščini, seveda). Pa samo deset let je minilo od tedaj, samo deset let... Svetišče v ozadju izpred dva tisoč petsto let je v precej boljšem stanju!

Vesna dela, kolikor se v tej vročini da delati. Jaz po povratku (po daljši poti z lepimi razgledi) počivam v bližnjem kafiču nad staro lučico ob frapeju in dežuram na telefonu in mailih. In ko se vrnem na barko, prodam Zdravku za dobrih 100 GB pilotov in kart iz celega sveta. Po nabavni ceni. Po taki ceni torej, kot se je potožil tisti cigan, ki so mu ukradli iz njegove trgovine krznen plašč: "Ah ja, pa je šel po nabavni ceni."

Zdravko s sinom popoldan izpluje, midva se zakopljeva za mašince in, ko se malo ohladi, sprehodiva po bližnji okolici in narediva nekaj prometa kafičem. Za večerjo je prevroče, solata sredi popoldneva je bila povsem dovolj.

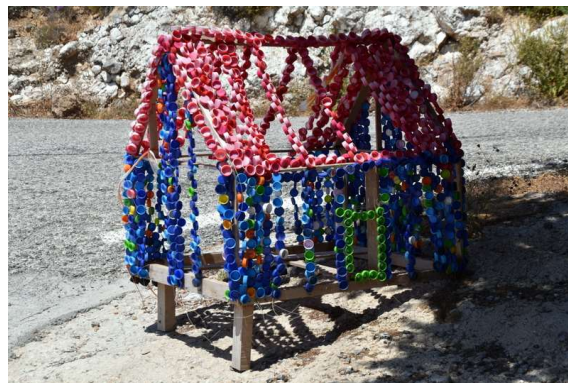
glavno mesto otoka Kasos se imenuje Fri ... so pa še inačice prevoda iz grščine v latinico: Fry, Free, ...

Tone je na sprehodu odkril jamo, kjer so porabili sredstva EU, za nadaljevanje/končanje pa je zmanjkalo sredstev

od zunaj še nekako zgleda ta jama, notri pa je menda bila samo ena cev

kaj naj bi ta umetnija povedala ?

nekaj imajo tudi poljedeljstva

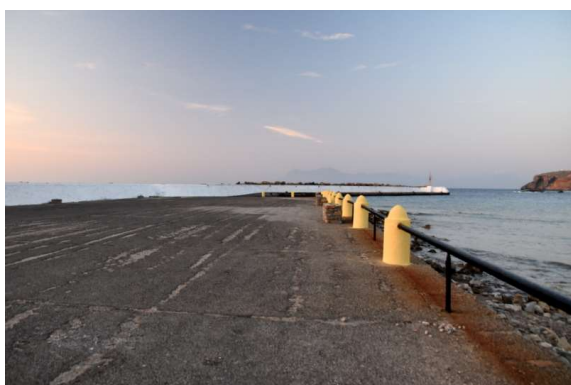
...nekoč je bilo živo bitje...

sosednja vasica

navkljub vročini in suši je še kar nekaj cvetočih vrst grmovja

bivša stara trajektna luka sameva

od večernega sonca ožgana okolica

drevo pri hiši je večje od hiše :)

*včeraj je bil tukaj zadnji dan pouka...veselje neizmerno...
Zdravko pravi, da ima morje 24C v luki ... hm..*

15. junij 2019, sobota

Fri, Kasos

Na edino delujočo električno vtičnico na pomolu je priključen linijski brod - jahta, ki povezuje Kasos s Karpathosom. Sinoči je izplula in tako sva si lahko sposodila njegovo elektriko in pogrela vodo v bojlerju. Za naslednje dva, morda tri dni sva preskrbljena s toplo vodo za tuširanje in pomivanje posode.

Vetra je danes precej, ampak v tej luki je bivanje čisto prijetno. Morje se je segrelo že preko 24 stopinj in počasi se bo dalo skočit v vodo. Malo sva torej tudi razmišljala, če bi se premaknila kam na sidro in kopanje, pa sva razmišljanje prestavila na jutri. Avrio.

Nič bistvenega se ne dogaja, dan je podoben dnevu. Vesna dela, jaz se sprehajam. Kakšnih prav hudih atrakcij tukaj ni za videti. Še živalskega vrta (z goskami, ovčami, konji, psi, mačkami in noji), ki se ga spomnim izpred desetih let, ni več (ali pa ga ne najdem). Najdem pa zato šest cerkvic zgrajenih ena do druge. Hmmm... Večino časa hoja poteka po cestah brez resnega prometa - v eni uri se mimo pelje morda deset avtomobilov. Z vsemi se pozdravim in nekaj jih tudi ustavi in ponudi prevoz. Ampak, jaz nisem šel na okoli zato, da bi štopal, ampak zato, da bi hodil. Ko malo preštejem za nazaj, sem po Kasosu po relativno položnih pobočjih prehodil že kar nekaj kilometrov. Pri enem višinskem kilometru to niti ni kaj posebnega, če ne bi imel še vedno precej bolečo ahilovo tetivo in ne bi na lubenico neusmiljeno sijalo vroče sonce. Hlajenje v kafiču ob frapeju (za kaj močnejšega je enostavno prevroče) po sprehodu je tudi že kar obvezna praksa.

Danes sem kupil in si naložil na telefon nove Navionicsove karte. Zanima me, če so te za nekaj evrov kaj boljše od tistih za nekaj sto evrov, ki so naložene na chart plotter. In upam tudi, da so kaj boljše od onih, ki jih imam za cel svet po "nabavni ceni".

Zvečer še sprehod v dvoje in dan je pod streho. In na koncu sprehoda zavijeva še v psarotaverno na prave simi šrimpke in pravo mikro atherino. In pol kile lokalnega vina. Zelo lokalnega. Oštir ga dela sam, mirno prizna. Čisto sam. No, če sem pošten, sem danes od daleč videl nekaj, kar je spominjalo na brajdo. Z veliko rdečo Heinekenovo zvezdo na zidanici. Mogoče je bilo pa vino vseeno iz grozdja? Kakorkoli, hrana je bila v tej kategoriji daleč najboljša letos, vino pa ...

medtem,ko sem službovala, se je Tone sprehodil do vasice Poli, kjer je bilo skoraj toliko cerkva,kapelic ipd kot hiš

na tem otoku je popularna rdeča barva za strehe cerkva

pogled na mesto Fri

partizanska zvezda, rdeča kot kri :)

v vsej veličini velika, prevelika cerkev za tako vasico

bolj slabo obdelana zemlja, vsaj oljke imajo

tudi kaktusi že veselo cvetijo

na sredi sprehoda sedeva na hitro pijačo in občudujeva čudovite barve okolice

glavni oštir je bil pravi poštenjak: kar je rekel, to smo dobili in po dolgem času res prave mini simi šrimpe in pravo atherino ...; če pa pride večja družba se pa oštir kar vsede,

ker spisek je običajno dolg :)

velika cerkev v luki, okoli nje pa kafiči, oštarije

je pa v stari ribiški luki ogromna pasja uta le psa ni bilo nikjer videti, samo goske in race

bivši mlin na veter še vedno kljubuje vetru; divji česen lepo cveti vsepovsod

16. junij 2019, nedelja

Fri, Kasos - Amorfos, Karpathos

o Zbudiva se v megljeno jutro. No, sonce hitro prežene meglo in po zajtrku se odveževa ter izplujeva na enega krajših plovov letos. Nad Kasosom poje motor, potem je šest milj lepega krmnega vetra in za ovinkom po mirnem morju za otokom še šest milj bočnega vetra. Tik pred sidriščem je vetra konec in sidrava se v skoraj popolni bonaci. Vendar. Ali so to refuli? Refuli vrste "karpathos", ki po mojih izkušnjah trajajo po pol ure? Po eni uri se veter vrne in to precej močno. In potem so do večera na sporedu klasični refuli. In tudi ponoči, vse tako kaže, bo podobno. Med -10 (tale minus je posledica umetniške svobode in pomeni, da veter piha iz nasprotne smeri) in okoli 30 vozli.

Tišina in mirno morje zvabi Vesno v lepo turkizno morje, še preden prileti prvi reful. Tudi temperatura morja je že prijetno poletna in pod vodo Vesna ostane precej dolgo. Vidi pa bolj malo, pove ob povratku. Nekaj manjših ribic in polje mivke. Mediteran, pač.

Sledi klasika, ker sva sidrana. Pozno kosilo na roštilju z dobro uležanim mesom, še iz Krete. In pred spanjem filmski večer. Mislim, da bova na tem vetru dobro spala, sidrana sva odlično, prostora je veliko in dvesto metrov poleg naju je le še ena manjša francoska dvojambornica. Ja, takšne so luke in sidrišča po mojem okusu!

v zalivu / vasici so predvsem turistični objekti in cerkev, verjetno jih je več :);

plaža polna ležalnikov, senčnikov...

v prospektu verjetno piše le 5m do morja, potem pa skočiš s klifa dol :(; no, tukaj pod klifom sem snorklala, žalostno...

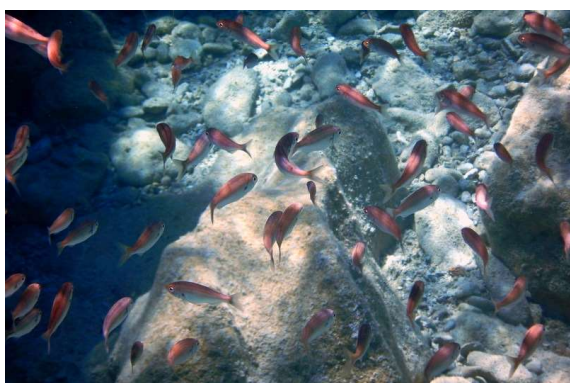
nekaj ribic je bilo videti

nekaj fotk za pokušino, da le ni čisto prazno morje

danes sem zdržala pod vodo slabo uro, kar v redu; upam, da bo drugič bolj zanimivo :)

te ribe mi je zadnjič ribič prodaja po 20€/kg... pa sem se mu samo vljudno nasmehnila in odšla...

17. junij 2019, ponedeljek

Amorfos - Pigadia, Karpathos

Odsidrava se in via Pigadhia. Dobro urico imava, pa se zaradi močnega nasprotnega toka zavleče v skoraj dve uri dolgo plovbo. Potem se začnejo težave. Težave, ki jih imava samo midva. V "marini" je vse polno mooringov in nikamor si ne upava. Kasneje se izkaže, da so se drugi privezali kar preko teh mooringov, ne glede na posledice, ki bi jih lahko imeli ob izplutju. Hja, tako bi tudi midva lahko. Jeff se je zrinil na bok kar za vrvi, ki so plavale na bojah. Midva greva v glavno lukso (pa spet ne vem ali je na koncu pomola dovolj globoko in greva raje nekam na sredo). Ni tako mirno, zato pa računam, da ne bi smelo biti težav pri izplutju. Spet račun brez krčmarja. Veter, ki je bil ob pristajanju v premec, se obrne tako, da naju tišči k pomolu. In točno pred kljun se nama parkira guletka na krmo. Če hočeva izpluti, morava narediti obrat za 90 stopinj. S premcem v veter brez bow thrusterja! No, računam, da bo jutri zjutraj manj vetra. Upanje umira zadnje.

Vesna ima delo, jaz grem na sprehod. Vse si ogledam in jo počakam na kavici. Kaj veliko ni za videti, tipično turistično naselje z množico lokalov in trgovinic. Grška franšiza. Skupaj nekaj malega pojeva in nekaj velikega nakupiva. Po dolgem času so na peš razdalji dobro založeni marketi. Še pralnico si ogledava (za katero se kasneje izkaže, da ima edini pralni stroj v popravilu) in k frizerju zavijem.

Tako, pa sva pripravljena na jutrišnje izplutje. No, nisva še! Zvečer je potrebno zaviti na pijačko. Skupaj s posadko Ondine. Saj ne bi, ampak, ko je pa ravno prilika. Zdravko in njegov sin sta res super sogovornika.

mesto Pigadia polno nešteti hotelčkov, lokalov.... v spominu mi je ostal čisto drugače.... kako spomini včasih čisto napačno shranijo v napačno celico

privez ni bil najboljši za veter

Tone se je prepustil moškemu frizerju in bil na koncu kar lepo poštucan, ampak frizura je kar v redu; pa še ugodno, le 9€

moj vrtniček: menda bo zraslo listje mlade čebule-poganjki so bili že takoj naslednji dan

18. junij 2019, torek

Pigadia, Karpathos - Zoumani, Rodos

Ponoči sem bil slabo buden - spal itak nisem. Veter naju je z bokom potiskal ob pomol in premišljeval sem vse možne variante, kako se odlepiti od kopnega. Pa nobena ni bila v redu pri 20 vozlih vetra. In vse so bile v redu ob bonaci. Ampak, ali bo ali ne bo zjutraj bonaca? No, če že bo, bo takoj zjutraj, še preden guletke odrinejo na pot.

Z zoro malo manj piha in odločim se, da tvegam izplutje med dvema refuloma. Odvežem Malo, prosim ribiča, ki se je ravno vrnil z nočnega lova, da naju malo porine in gremo. Z drugo kozmično hitrostjo nazaj. Na milimetre je šlo. Ampak, je šlo!

Sledilo je najprej nekaj milj refulastega jadrnanja in potem petdeset milj prijetnega vetra, 4-5 bf, polkrma. Sedem ali osem milj pred ciljem pa veter digitalno preneha. Iz 4 bf na 0 bf v 100 metrih!

Sidrana sva blizu Lindosa, na obali imava hotelsko plažo, pod kobilico pa čudovito turkizno modrino. Ampak. Preveč sem utrujen (neprespan) za roštiljado. Tudi Vesni se ne ljubi v morje. Nekaj dela in branja. In s kurami spat...

sidrala sva v enem zalivu pred Lindosom, upajoč, da ne bo hrupa in gužve; no gužve na sidrišču ni bilo, hrup pa še dolgo pozno v noč

k sreči izletniški čolni zvečer izginejo

sami hotelčki in lokalčki

nisva hodila na obalo, glasbo sva slišala do barke

19. junij 2019, sredo

Zoumani - Mandraki, Rodos

Pred spanjem sem si prebral svoj dnevnik izpred deset let. Deja vu. Popolnoma enaka plovba iz Karpathosa na Rodos. Premišlujem tudi, kam dalje? Vse sva že videla, vse doživela. Ko tako berem spomine, vidim s kakšnim navdušenjem sva takrat potovala. Sedaj nama je pa vse precej dolgočasno. Ko se zvečer spravim napisati vtise dneva, jih skoraj ni. Pred desetletjem pa toliko! Na Karpathosu se nama ni dalo z avtom naokoli. Zdravko ga je hvalil, Lara ga je hvalila, midva ga imava v lepem spominu. Ampak, da bi šla še enkrat? Eh, ne, to se nama pa ne ljubi. Odpravljava se na Kastelorizzo, v lepem spominu ga imava. Ampak, a se nama sploh ljubi na 75 milj dolgo plovbo? 75 milj? Hej! Saj to je malo. Več kot tisoč sva običajno preplula na mesec. Letos pa... No, letos sva jih manj kot tisoč. V dveh mesecih.

Kakorkoli, pred zajtrkom skok v turkizni bazen, 25 stopinj ima morje na odprtem, v tem zalivu še kakšno stopinjo več. Ja, poletje je tu, ni kaj. Ob desetih pa na pot. Zaliv se polni z dnevnimi gosti, to ni več za naju. Noč je bila čudovita, mirna, skoraj polna luna in edini živi duši v zalivu. Samota... Samota na vodi. Na kopnem se je mularija zabavala do jutra.

Plovba je nekaj časa hrupna, potem poteka v tišini. Na desni morje, na levi hoteli. Ogromni štiri in pet zvezdični hoteli, pred njimi pa neskončne peščene plaže s senčniki v (veliko) vrstah. In bazeni v ozadju. Masovni turizem za nižji sredni razred, nekaj podobnega, kot Španija ali Hrvaška. Med potjo sva hotela urediti Tepai, pa spet ni šlo. Server error. Pobarava port policaja na Rodosu, pa tudi njemu ne dela. Joj, če bodo ti Grki kdaj znali kaj zaslužiti...

Vesna je že med plovbo poklicala v Mandraki in se zmenila za privez. Počakaju naju in pomagajo privezati na enega

boljših mest. Mala gre v desalinizacijski postopek, perilo v delutumski postopek. Midva po opravkih na Rodosu. Opravki so seveda vnos kalorij iz različnih substanc v naša telesa. Včasih so bile te substance živa bitja. Danes pa so bila le še kot ogromen kos mesa na leseni plošči sredi mize. Komaj, komaj sva (skoraj) pojedla "spare ribs 4 2". V tej prehranjevalni ustanovi sva bila že lani in bilo je odlično. Danes tudi. Še kdaj se vrneva.

Še besedica o Rodosu... Deja vu. Hja, res sva razvajena.

takole pa kapitan skače v morje že ob devetih zjutraj

morje prekrasno, pa vendar, meni se ne da iti v morje za pet minut, za kaj več pa že nekako ni bilo časa

ob tej uri je plaža samevala...ni čudno, če so pa noreli do jutra v oštarjah

zelo visoki klifi so bili v zalivu in zato je bila tudi akustika tako močno glasna na vrhu pa osamljena drevesa

ne vem točno čemu služi šotor? ali poroki ali masaži?

mesto Rodos, park ...kako drugače kot je bil lani pozno jeseni... sedaj pa noro veliko ljudi in vse je odprto in vroče!

20. junij 2019, četrtek

Mandraki - Marina, Rodos

Rodos, imam te rad! Še posebej hidrodinamično narobe konstruirano Rodos Marino.

Ob zori vstaneva, se odveževa in začneva dvigovati sidro. In potem via Kastelorizzo. No, tak je bil plan A. Ker pa po nekaj metrih sidrni vinč odpove poslušnost, je na vrsti plan B. Ta pomeni, da Tonček na roko potegne iz vode sidro na koncu 50 m verige in popravi vinč. In šele potem via Kastelorizzo. Slučajno je privez za ferry prost in za eno uro se lahko bočno priveževa. Ena ura je dovolj, da vinč (ki ga sedaj že obvladam v nulo) razstavim do faze, ko ugotovim, da se je očitno polomil nosilec ležaja, ki je pritrjen na palubo. Vse je zablokirano in razmišljam, kje bi lahko dobil pajser, da sploh lahko razstavim zadevo. Ura je rana, vsi še spijo, trenutni privez morava zapustiti in torej je logični sklep - plan C. Premik v marino na finger ponton. Preden naročim novi vinč, bi se pa vseeno rad prepričal, kako bom starega odstranil. Snamem verigo... no, hotel sem sneti verigo, pa ne gre. A-ja-ja-jaaaaah! Zagozdena je v gipsy. Ne gre ne naprej, ne nazaj. Dva vijaka malo popustim in - pok - pa smo rešeni. Sidrni vinč je popravljen. No, ne čisto. Sedaj je na vrsti enournna montaža vsega tistega, kar sem prej razstavil. Ko končam, je ura že toliko, da se plan C spremeni v plan D. Prepozna sva za Kastelorizzo. Očitno bova danes spet bivakirala na Rodosu. In spet bo vzrok sidrni vinč. Tako, kot lani. Kaj nisem ravno včeraj ugotovil, da se je moje življenje transformiralo v "deja vu"?

Mogoče bo pa Rodos vseeno koristna postaja. Včeraj sem v prosti prodaji nabavil zdravila, ki bi jih pri nas lahko samo na recept. Danes sem najprej zavil v zlatarno (nad zlatarno je napis »Marine store«) in kupil nekaj zlatnine (varovalko za 7 evrov in federček za 4 evre). Če bi zavil v običajno trgovino, bi bilo oboje skupaj precej pod en evro.

In v tej zlatarni sem dobil tudi informacijo, kje lahko nabavim sef, stari je romal v koš za smeti še v Lavriu. No, pa gremo. En kilometer pa ja ni problem iti peš. Ampak, tam sefov nimajo več, imajo jih pa nekje drugje. Še en kilometer in pol. Pa jih tam tudi nimajo, ampak zagotovo vedo, kje jih lahko kupim. Jasno, kilometerček naprej. Ampak, počasi imam teh dobrohotnih nasvetov dovolj in vklopim lastni radar. Stopim do prodajalca ključev. On bo že vedel. Ne samo, da ve, on sam prodaja sefe. Celo zbirko jih ima, Bauhaus bi mu lahko zavidal. Bingo! In tako je Mala spet opremljena s sefom. No, ne še. Najprej je treba ta sef (ne prav lahka škatla z debelimi železnimi stenami) prinesiti v marino. Kilometerček in pol. Robni pogoji so verjetno jasni: sonce v zenitu, blizu 30 stopinj. Kakorkoli, če sem najprej robantil, da sva spet priklenjena na Rodos, sem sedaj ne glede na vse skupaj zadovoljen. Kar nekaj misij nemogoče sem razrešil. Predvsem pa pralni stroj spet dela in nisva več odvisna od pralnic.

Vesna večino časa slušbuje. Skeni prihajajo, sonce naredi več elektrike, kot jo vse naše mašince in vsi trije hladilniki skupaj lahko potrošijo, v marini sva na (relativno) mirnem privezu in nima več izgovorov. Zvečer še na večerni sprehod po bližnji okolici in pavza na pijački ob plaži. In sonček gre počasi počivat...

Samo. Kaj pa jutri? Kam naj greva pa jutri? Današnji ugoden veter za Kastelorizzo bo jutri preteklost. Na motor se nama pa nekako ne gre tako daleč. In, če hočeva loviti ugodne razmere za nazaj, se morava vračati že v nedeljo. Hmmm...

tokrat sva privezana na finger pontonu...pa vseeno, ta marina je meni neljuba :(

21. junij 2019, petek

Marina, Rodos - Pedi, Simi

Kastelorizzo bova preskočila. Tja greva kdaj drugič. Avrio. Usmeriva se na Simi. Proti vetru. Ni ga veliko, na začetku 4 bf, potem 3 bf in na koncu 2 bf. Ko mi vetrni instrument kaže le še 1 bf in hitrost pade pod 3 vozle, pospravim jadra. Presenetljivo dobro so se odrezala naša skoraj 70 tisoč milj stara navijalna jadra. Niso še za v staro šaro, čeprav so po vseh teh silnih oranžnih deževjih, dokončno spremenila barvo iz bele v nekaj ... hmmm ... umazanega.

Simi ima na vzhodni strani nekaj čudovitih, a vse do konca precej globokih, zalivov. Vse jih preplujeva, a se v večini ne da sidrati za preko noči. Prvi je premajhen (dve jadrnici na bojah in prostora ni več), drugi ima z bojami ograjeno morje pred plažo (potem je pa takoj 30-40 m globine), tretji je majhen in globok, primeren samo za dnevno sidranje. Končno se ustaviva v Pediju, kjer je sidrišče dovolj veliko, je pa tudi precej polno in v 15 m globoki vodi ni bilo enostavno najti dovolj prostora za vrtenje v refulih meltemija.

Vasica je razočaranje. En hotel, nekaj domatij, dve ali tri taverne (z neskončno navitimi cenami) in dve mini trgovini (od katerih eno krasi velik napis Supermarket) s silno borno izbiro živil. In napisom ob vhodu "Free delivery to all boats". Kaj točno to pomeni pri tej neverjetni založenosti polic, pa vedo verjetno samo oni. Na severni strani je nova lučica z neskončno mnogo stebrički za vodo in elektriko. Ampak. V tej lučici so privezani skoraj izključno odprti leseni ribiški čolnički, ki z elektriko nimajo kaj početi. Jasno, niti ena vtičnica (od vsaj sto) ni zasedena. Grčija in njeni posli pod mizo.

prvi zaliv....uaaa...kako lepo, sidrajmo se tukaj...pa pravi kapitan, da ne moremo :(...

zaliv Marathouda je prelep, vendar preglobok in preozek za sidranje; v zalivu sta bili dve boji, katere so koristile negrške barke

zaliv Nanou spet visoke stene, zaprt zaliv, prelepo morje ...

na plaži nekaj kopalcev

celo majhna oštarija je v tem zalivu....a kapitan pravi, da se ne moremo sidrati in gremo dalje ...

prihajamo v zaliv Thessalona, že od daleč se mi učke svetijo, kako fajn bi bilo zaplavati na tem koncu

na obali ni bilo videti kaj dosti ljudi

žal pa spet preglobok in preozek zaliv v katerem pa je že kraljevala ena turška jadrnica in nekaj motornjakov.... zelo razočarana, da na Simiju niti eden od teh treh prelepih zalivov mi ni bilo dano preplavati :(

in potem pridemo v ta zaliv Ped/Pedhi z mrki vodo, nagužvano plovil ... ah ja :(

v vasici hecen prometni znak ... no, lahko bi ga postavili vsaj kakšnih 20m prej, kajne?

arhitektura popolnoma enaka kot v mestu Simi, ki je čez hrib

na privezih samo grška plovila, večinoma motorni čolni, ki itak ne potrebujejo vode in elektrike ...

22. junij 2019, sobota

Pedi, Simi - Livadhi, Tilos

Lepo počasi se zbujam, jaz se odpravim po kruh v Supermarket in, jasno, kruha nimajo. Lahko pa kupim konzervo mesa ali ovenelo čebulo, mi hitro ponudijo. Ah, ja. Danes sva tako pojedla zalogo kruha iz našega zamrzovalnika.

In potem dalje. Cilj je nekje proti severu. No, še prej se ustaviva v najbližjem zalivu. Majčken je in notri je že ena jadrnica. Ampak, ko je foto-sešn končan, naju možakar s te barke lepo ogovori v kljeni slovenščini. In potem malo poklepetamo in se zmenimo, da se dobimo na Tilosu. Cilj tako ni več na severu, ampak na jugu, hic.

Več kot pol poti poje motor, potem se veter sramežljivo pojavi in pri 2 bf skoraj točno v nos dvignem jadra. Počasi gre, iz smeri smo, je pa zato tišina, kar tudi nekaj šteje. No, smer se popravlja, jakost tudi in pred Tilosom že lepo drsiva točno na cilj s pošteno skrajšanimi jadri. V lučici je še nekaj prostora, pa se raje sidrava zunaj.

Livadhi je sedaj drugačen, kot je bil novembra lani. Precej bolj živahen je. Ampak. Ko hočem kupiti meso, se zaplete. Mesarija je odprta samo dopoldan. To mi je sicer povedala že skiperka Rusinja v luki, pa sem vseeno šel in preveril. V eni trgovini imajo samo zmrznjeno kuro in v drugi konzerve z mesom. Jaz kupujem pa tiboune za barbekju. Še dobro, da sem dobil kruh!

Večer mine skupinsko na Mali ob tabornem ognju. Namesto svežih tibounov je zmrznjena vratovina. Je pa zato pogovor bolj zanimiv. Stevo in Ceca se nama pridružita. Barko sta rentala na Kosu. Za tri mesece. Tako, kot počneta že leta. In te kraje zelo dobro poznata.

sveže jutro, lep čist razgled na mesto Simi za hribom

v luki ribiška ladja polna vrš...ni čudno, da ni nič rib videti pod vodo

zavijeva v sosednji zaliv, morje vabljivo; pa priplava mimo en tip in pravi, da pride veliko water taxijev sem in ni prostora za jadrnice... hm...

sicer pa v tem ozkem zalivu kjer je komaj ena jadrnica in nič drugega, je bil že Stevan ...

naslednji zaliv od daleč še kar lepo zgleda, potem pa ...

...spet neprimerna globina pa tudi neko čudno naselje

Livadhi na Tilosu sedaj živahno rozasto cvetoč, ležalniki, senčniki ... kako drugače kot lani pozno jeseni

v luko bi se še nekako zdrenjala, ampak ... tam ne moremo imeti BBQ ...

23. junij 2019, nedelja

Livadhi, Tilos - S bay, Pserimnos

Danes je bil v planu A na sporedu skupinski ogled samostana, pa sva malo pogučala in se odločila za plan B. Samostanov sva videla že ogromno in eden več ali manj nama ne pomeni veliko. Pa še vreme je danes vsaj malo ugodno za plovbo proti severu. Sledita dva dneva bonac.

Po zajtrku se torej posloviva od včerajšnjih znancev in odjadrava Lerosu naproti. Nekaj časa je bila prijetna orca, potem se je pa začelo. 1 Bf ali 6 bf in nič vmes. Edina konstanta je bil veter vedno točno v nos. Sredi dneva mi le postane jasno, da do Lerosa ne bova mogla, predaleč je. Milj sva sicer preplula dovolj, samo kaj, ko je bila pa smer ves čas levo ali desno glede na cilj.

Po precej neprijetni plovbi se zvečer končno sidrava v neimenovanem zalivu na jugu Pserimosa. V pilotu ni omenjen in verjetno sva zato sama (in še ena super jahta nekaj sto metrov stran v 20 metrih globine). Vsi so v sosednjem zalivu, v nocojšnjem vetru (če bo napoved držala) precej bolj odprtem na refule. Čredni nagon. Kakorkoli, sidrana sva dobro in mislim, da bo nocoj mirna noč.

In to bi nekako bilo vse, kar se nama je danes dogajalo. Voila!

turistične guletke blizu Kosa nisi mogel spregledati...ob uri, ko so se vračale z dnevnih izletov jih je bilo vsaj deset

naj bi bili vojaški objekti...otoček Pserimnos

pozidana turška obala, Bodrum v ozadju

zaliv v katerem sva se sidrala

ko sva prišla, je bila tam že ena jahta katera pa naju je kmalu zapustila v samoti

...brez zastave pa ne gre ...

...sonce gre počasi spati...

midva in koze pa tudi :)

24. junij 2019, ponedeljek

S bay, Pserimnos - Agridhio, Furnoi

Na sporedu je bil dolgočasen dan z motoriranjem v brezvetrju. No, spored je bil že zjutraj zamenjan. Brezvetrje je sicer bilo, motoriranje tudi, prav dolgčas mi pa ni bilo. Odsidrava se, Malo usmeriva proti severu in čas je za tuširanje.

Ne vem zakaj, ampak pumpa za vodo vedno mrkne takrat, ko sem jaz lepo našamponiran. Le zakaj? In tako je bilo dolgočasenja v trenutku konec. Urica in iz dveh nedelujočih pump je nastala ena delujoča. In potem še dvakrat toliko časa, da sem uspel zatesniti vraga, ki je po kirurškem posegu začel solziti. Sliši se sicer enostavno, če pa se k servisiranju doda nasprotnikovo ekipo iz Iger brez meja, potem je vsakemu, ki je kaj takega že počel, takoj jasno, da barko (in s tem moje delovno mesto) veselo premetava. Da torej letijo stvari vsaka po svoje in da se sestavni deli zakotalijo v najbolj nemogoč konec (obvezno pod podnice). In da voda, ki brizga iz pumpe med testom veselo omoči cel salon (kar ga še ni uspel namočiti moj pot). Jasno je tudi, da bi za spajkanje žic potreboval pet (še bolje šest) rok, da bi lahko držal v eni spajkalnik, v drugi cin, v tretji in četrti dva konca žic in z ostalimi fiksiral sebe, da se ne bi podrsaval po (mokrih) tleh. No, vsega hudega je enkrat konec in na koncu je po pričakovanju zmagala naša ekipa, ki se je tega uspeha neskončno

veselila. Saj potem je končno lahko šla pod tuš...

Dolgočasje v nadaljevanju preganjava s pridelavo domače bio in eko vode ter pranjem perila v, na Rodosu revitaliziranem, pralnem stroju. Pranje samo niti ne bi bilo tako razburljivo, če ne bi pralni stroj začel puščati vodo. Joj, pa ja ne spet pretep z vodo? Sovražim vodo! Torej. Pod budnim očesom in pretkano taktiko nasprotne ekipe, ki takoj izkoristi vsako mojo nepazljivost, ga je bilo potrebno odmontirati, postaviti na plan, razdreti, ugotoviti, kje curlja ter poviti en del (kamor seveda obeh rok ne morem stlačiti) s silikonskim trakom. In šele potem oprati perilo. Proteza je zaenkrat dovolj dobra (drži vodu, dok majstori odu), kako bo pa v prihodnje, bomo pa še videli.

In ura je tri popoldan, ko se počasi spravim k dolgočasenju. Ki pa ne traja dolgo! Malo pred pristajanjem se mi obesi telefon. In na telefonu imam vse silne orto foto posnetke tal za sidranje po zalivih. Pa ga nekako spravim k življenju in se lepo sidrava. Zaliv je lep, najlepše pa je, da sva spet sama. Midva in ovce. Z zvonci okoli vratu. Privatni zaliv, torej. Vendar. Ni signala mobilne telefonije. Cel čas sva gledala stolp nad zalivom, sedaj pa nič. Kaj smo ravno nekaj metrov pregloboko? Jasno, telefon roma na vrh jambora, od tam se menda vidi do oddajnika. Pa ni nič. Skoraj že obupam in premišljujem celo o premiku, ko je kar naenkrat signala za izvoz. A-ja-ja-jaaaaah! Ne najini telefoni, njihov oddajnik je crknul!

Pomirjena z dejstvom, da je sedaj vse pod kontrolo, se Vesna odpravi pod vodo. Na foto sešn. In se vrne. Brez foto sešna. Fotič ne dela. Po krajšem pregledu je jasno, da tudi nikoli več ne bo delal. Pogled na zaslon je pogled v akvarij. Na drugi strani stekla je voda. Da le ni dolgčas!

Ampak. Po vsem tem, bi se pa vseeno rad malo dolgočasil. Dovolj je sranja! Roštilj ven, florentince na mrežo in vino v kozarce! In potem v letni kino. Za notranji kino je v popolni bonaci na enem najbolj prevetrenih otokov v Egeju enostavno prevroče.

zadnji posnetek s podvodnim nikonom - vedno naredim test preden grem v vodo... a danes pod vodo ni hotel več delati :(.... veliko smrk, smrk, smrkov ...

25. junij 2019, torek

Agridhio, Furnoi - Ag. Kirykos, Ikaria

Pozno zvečer, pravzaprav že ponoči, so me potolažili ribiči. Trije se sidrajo v najinem zalivu. Torej je to prava stvar. Oni že vedo, kje se najbolje spi.

In res se je dobro spalo. Zjutraj je čisto malo prijetne sapice. Izplujeva in kmalu naju pričaka več vetra. Veliko vetra! Preveč. Sunki pod Fournijem so tja do 30 vozlov in tudi ostali zalivi niso v takem brezvetrju, kot je bil najin. Ni kaj, včasih tudi slepa kura zrno najde. Ko se enkrat skobacava izza Fournija, je zunaj prijetne 3 bf. Samo predstavljam si lahko, kako izgleda tukaj, ko je med Samosom in Ikarijo 6 Bf. Ali celo 7 Bf!

Marina v Ikariji je ob enajstih dopoldan še precej prazna in s prostorom ni težav. So pa vsa boljša mesta že zasedena. Popoldan se je pa že kar pošteno napolnila. Nekaj bark se je moralo sidrati in vezati s krmo. Načeloma vsi v isti vrsti. No, eden gre pravokotno na ostale. In ko ga opozorijo, da so njihova sidra pod njegovim, le mirno reče ajm-sori in nadaljuje s sidranjem. Hja...

Zvečer se zberejo tri slovenske posadke v birtiji. Lara, Urekeke in Mala. Klepet je prijeten in se zavleče v noč. Itak se v Grichenlandiji vse zavleče v noč...

zjutraj se zbudiva sama v zalivu...ribiči so zgodaj izpluli

čebelnjaki

poleg koz je bilo videti tudi ovce

koze, ovce stojijo pred hišo in čakajo?

s šampanjcem nazdravili Lari za njenih prvih 10.000 registriranih milj na ploterju ... še na desetakrt toliko Lara !

26. junij 2019, sreda

Ag. Kirykos, Ikaria

Kljub včerajšnjim načrtom, danes ne izpluje nihče in dopoldan imamo posvet vaških starešin. Precej dolgo traja, a ne obrodi bistvenih sadov. Nekam bi se premaknili, pa ne vemo, kam. Preko vikenda bo na tem koncu veliko vetra in fino bi bilo biti nekje na varnem. Toda kje? Kakor danes kaže, kar na Ikariji. Vendar stvari so dinamične in se lahko še precej spremenijo.

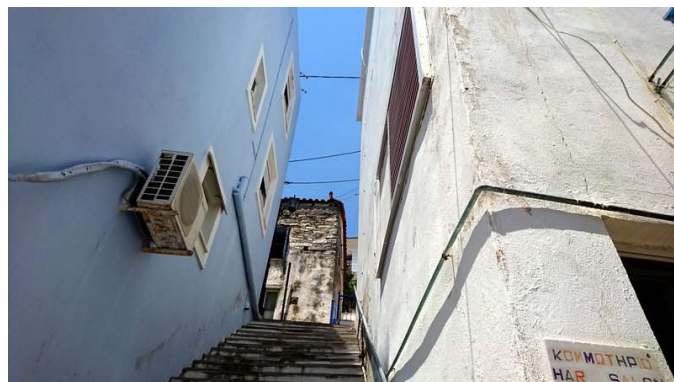
Po temeljiti desalinizaciji barke se lotim branja pilotov in študiranja poti. Nekaj variant najdem, kjer bi bilo potovanje dobro in predvsem bivanje preko vikenda varno. Lara in Urekeke se odločita ostati še kak dan na Ikariji, midva bi jutri rada izplula, a ne veva še kam. A o tom po tom. Avrio.

Prepustimo torej skrbi zanamcem in se spravimo na pive za živce. V kompletu. Tokrat spijemo rundo ikarijskega piva (morda je pa tudi tako zdravilno, kot je Ikarijsko vino?). In še eno. In spet eno. In še... Pretepamo se za plačilo in ko si Lara končno izbori ustavno pravico plačati rundo, jo mlada strežajka (neustavno) prizemlji: "This round is on the house!".

Jasno, da to niti teoretično ni mogla biti zadnja runda...

reciklaža kako uporabiti stare plastenke

danes se odločim iti postriči; prvi frizeraj zaseden, potem pa lezem po stopnicah naslednjega.... no, slednjega ne priporočam....že dolgo me ni kdo tako zafušal, madam frizerka je bila pa zelo zadovoljna s svojim izdelkom... ah ja ...

uličice po mestecu se vijejo kar v hrib in spotoma poizkusijo pričarati malo zelenja

oštarija globoko v senci

danes se testira ikarijsko pivo

27. junij 2019, četrtek

Ag. Kirykos, Ikaria - Elia, Mikonos

Zjutraj je veter prvič, od kar smo na Ikariji, ugoden za izplutje. Vleče naju stran od pomola. Vse skrbi, ki sem si jih delal na zalogo, so tako v trenutku pozabljene in ob osmih zjutraj se začneva pretepati z refuli pod gorato Ikarijo. Današnji cilj je Tinos. Ampak to je le cilj A, kajti veter na sredi Egejskega morja si je tole najino plovbo zamislil malček drugače. In, kot se

izkaže zvečer, z vmesnim postankom pri sail makerju.

Pa lepo po vrsti. Cilj A se kmalu spremeni v cilj B, Rhinia. V 5 bf orcava po relativno velikem in zoprnem valu. Vidi se, da je morja v smeri vetra precej in se ima val možnost zgraditi. In tam nekje zgoraj piha iz različnih smeri. Hitro napredujeva, je pa plovba vse prej, kot prijetna. Zelo mokra je! In jaz sem včeraj tako temeljito razsolil Malo, hic... Vala in vetra je vse več in zadnji del poti imava 6 bf orce v okoli dvometrskem strmeh in kratkem valu (kar pomeni, da so nekateri valovi tudi preko tri metre in popolnoma zakrijejo pogled na okoliške otoke).

Preden zapljujeva pod Mikonos, rutinsko krajšam (že tako zelo skrajšana jadra). Zunaj ostane morda deset kvadratnih metrov (od skupno 75, kolikor jih premore Mala). In kaj vidim! Genova je počila po šivu. A-ja-ja-jaaaaah! Vetra za izvoz, midva pa brez polovice jader. Plan B je takoj plan C, sidrala se bova v prvem primernem zalivu. Zadnje tri milje torej jadrava po italijansko in zadnjo miljo z motorjem direktno v zaliv na sidrišče. Mala napreduje pri 2.200 obratih proti 35 vozlom vetra skoraj z vratolomno hitrostjo med dvema in tremi vozli.

Rod je napisal, da je tukaj "good shelter". Še dobro. Le kako neki izgleda slaba zaščita pred meltemijem? Kakorkoli, med 25 in 35 vozli naju lepo vrti na sidru, ko jeva vroče polnjene paprike. Še vroča juha bi se prilegla za predjed, tako premražen sem bil od vseh teh pljuskov (sicer toplega) morja v glavo!

Vesna se zakoplje v internet in telefone in najde sail makerja na Mikonosu. Vendar. Na otok pride šele jutri zvečer. Čakala ne bova. Plan B, torej. Jutri ga poskusimo najti na naslednjem otoku.

Ampak. Kako bomo sploh sneli in nazaj dvignili jadro brez poškodb v tem vetru? No, upam, da je tudi to le sekiranje na zalogo...

pence, valovi ...na sidrišču; med plovbo nisem fotografirala, ker nimam več vodoodpornega fotoaparata, klasičnega pa nisem želela izpostavljati pljuskom

turiste nič ne moti, da piha 25Kn, oni se mirno vozijo in nabijajo v valove

obala pozidana s hoteli in oštarijami

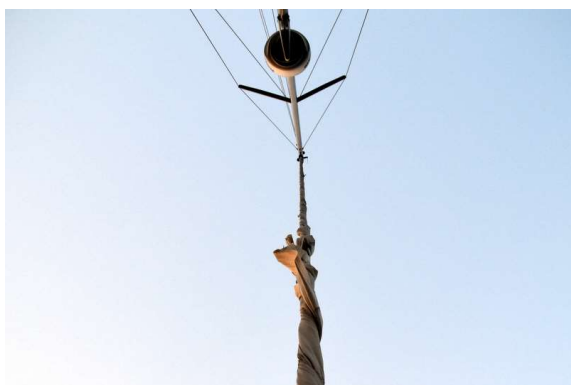
nekaj časa smo bili celo štirje na sidrišču, kasneje se izkaže, da so bili izletniki, ki jih ne moti močan veter, saj so se iz katamarana dekleta metala v morje, kot za stavo...no, zraven so tudi vreščale :)

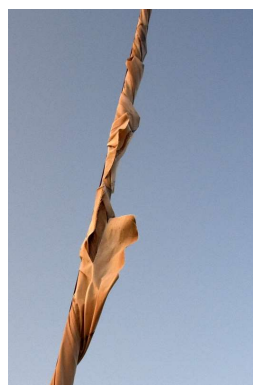
plaža polna turistov

mirno se kopajo, sončijo in jih veter ne moti

če bi zjutraj vedela kakšno bo zunaj v tej smeri, bi sigurno zavila v drugo smer...

...tako pa za nameček še strgano jadro po šivu in upajmo, da se čez noč ne trga naprej.. ah ja :(

28. junij 2019, petek

Elia, Mikonos - Sounion, Atika

Spal sem odlično, kljub močnim refulom, ki so se zaganjali v barko. Kot vedno v takih primerih, poleg sidrnega alarma, nastavim še beleženje tracka na telefonu. Ko zjutraj preverim, se nismo premaknili niti za milimeter. Ja, če vržem lopatasto sidro v mivko, potem sem miren.

Ob sedmih pa preostalo jadro ven in veselo na pot. Vetra je bilo večinoma dovolj za čisto spodobno plovbo tudi s samo enim jadrom, le na dveh delih mu je pomagal motor. V čisto orco (in še proti dokaj močnemu nasprotnemu toku v prelivu med otokoma Mikonos in Delos) pač samo z enim jadrom ne gre. Še posebej ne v popolnoma zmešanem morju, kjer se valovanje sreča iz dveh smeri. Slednje je res obupno zopрно in barka vsake toliko nabije na nepričakovano oviro in se skoraj popolnoma ustavi.

Popoldan, med Sirosom in Keo, se veter precej umiri in jadranje se spremeni iz kategorije "naporno" v kategorijo "družinsko". Prometa je kar nekaj in ladje lepo upoštevajo pravila in se nam umikajo. Sicer pa ... saj 85 metrskega katamaranu s hitrostjo 42,5 vozla se Mala s pol uporabnih jader tako ali tako sploh ne more umakniti. Iz njegove perspektive smo sidrani.

Sidrava se pod Pozejdonovim svetiščem na rtu Sounion in končno je vetra tako malo, da lahko za nekaj sekund razvijem prvo tretjino genove, ocenim škodo in jo hitro zavijem nazaj. Ufff... bolj je strgana, kot sem mislil. Ni samo po šivu. Še en, na šiv pravokoten, polmetrski rez je. V sili jo sicer lahko zašijem sam, bi bilo pa bolje, da to naredi sailmaker s strojem.

Pozejdonov tempelj kjer turisti čakajo na sončni zahod s fotoaparati-kako to vem? bliskali so se fleši :)

ena od plaž, polna senčnikov in ležalnikov

urejene poti do templja

v zalivu se nas je kar nabralo

tudi tukaj cerkvica ne sme manjkati

usklajeno: strgana grška zastava, strgana genoa... vse v istem stilu (na žalost)

dokler sonce ni zašlo sploh nisem videla te plaže zasute z ležalniki in senčniki in

...oštarijo ... sklepam, da je to kakšna poroka ?

29. junij 2019, sobota

Sounion, Atika - Porto Heli, Peloponez

Veter je proti jutru narastel in ob odhodu ga je za 6 bf. Vendar je bolj, kot ne, od zadaj in vse do Argolijskega zaliva je plovba tiha, hitra in mirna. Hitrost je konstantno preko sedem vozlov. Samo s skrajšanim glavnim jadrom. Prijetno. Spet se srečamo z Worldchampion Jetom iz družine Sea Jetov. Precej blizu, na okoli dva kabla, pluje mimo nas. Skoraj neslišno. In skoraj brez vala gre ta mrcina z dvema ogromnima nakladalnima platformama za avtomobile svojo mirno in uglajeno pot proti otokom. Relativna hitrost mimoplova je bila preko 50 vozlov!

V Porto Heli je samo rahla sapica. Kakšna razlika v primerjavi s Kikladi! Sidrišče spominja na sidrišča po svetu. Kar malo me daje nostalgija, da ne rečem domotožje po Pacifiku. Ampak. Ne bo dolgo tako. Na sredi postavljajo novo marino. Iz guglovega satelita je vidna. Marina Works in Progress. Pontoni so tu, voda in elektrika tudi, le dovoljenje še manjka. Ko jih je včeraj Vesna po telefonu pobarala za privez, so ji strumno zagotovili, da so preko vikenda popolnoma zasedeni, šele v ponedeljek bi se morda našel kak privez. Cenik imajo sicer objavljen na internetu, po telefonu pa ne dajejo teh informacij. Company rule. Hmmm... Spet en izmed grških nateguncev z marinami. Stanje v naravi je rahlo drugačno. Niti ena barka, niti ena sama barka, ni v marini. Pred vhodom se bohoti rumena boja z rumenim križem na vrhu. Keep off! Te boje postavljajo luške oblasti (ki imajo pod upravo priveze na rivi) in novi lastniki verjetno niso bili najbolj spretni pri igri s kartami pod mizo. Očitno se bo Porto Heli zgledoval po Mesolongiju.

Vesna organizira sailmakerja in fant pride na barko v desetih minutah in jadro roma v jadrarno. Ampak. Danes je sobota popoldan, mojster bo delal šele v ponedeljek. In kot se kasneje izkaže, mojster sploh ni prišel, ampak je poslal vajenca. No, v ponedeljek zjutraj se bom očitno moral oglasiti v delavnici in se vse skupaj zmeniti še enkrat. In nisem čisto prepričan, da bo jadro popravljeno v enem dnevu. Avrio, torej...

včeraj mi je po telefonu rekla, da je marina polna in naj pošljem povpraševanje za ponedeljek ...hm ...niti enega ni na pontonu privezanega

bo treba počasi zastavico zamenjati

mesto je zelo turistično videti - od daleč kar nekaj večjih hotelov

težki oblaki so nad nami ...

30. junij 2019, nedelja

Porto Heli, Peloponez

Nedelja je dan za počitek. Za nekatere. Po jutranjem sprehodu po obali in nabavi svežega kruha za zajtrk se lotim malenkosti na barki. Nekje bom moral dobiti računalniški ventilator in ga zamenjati v solar chargerju. Kitajska jajca (z zanimivim imenom Make Sky Blue) so se po dveh letih odločila počasi umirati. Odpuščam jim, saj so bila tudi štirikrat cenejša, kot kitajska jajca, ki jih prodajajo v Sloveniji (Designed in Holland, Made in PRC). Saj, ko je sonca malo in ni

potrebno dodatno hlajenje, delajo v redu. Pri polnjenju s preko 40 A in v okolju, kjer je hitro 60 stopinj, je pa ventilatorček zaribal. Ok, dva vijaka in zadeva bo rešena, le ventilator moram nekje dobiti. Hic! Spotoma naredim upgrade hlajenja akumulatorjev in prostora z elektroniko. Saj ni veliko dela, ampak. Le zato, da lahko odvijem in privijem dva vijaka, moram prestaviti fiksno montirane neskončno težke akumulatorje. Ah, ja...

Za nameček mi iz čistega mira crkne še nadomestna črpalka za pitno vodo. Pejt se solit! Nedelja je, dragi Bermudski trikotnik, nedelja. Kaj ne veš tega? Res si zaplankan, to vendar piše na vsakem koledarju. Točno tako črpalko, kot jo imam, imajo v lokalni (in danes celo odprti) čendleriji. In točno tako sem tudi naročil preko neta. In (spet) točno tako (vendar nedeljujočo) imam v kovčku z rezervnimi deli. In kaj naj s toliko črpalkami? Potrebujem samo eno. Torej: nove ne bom kupil, tista ki pride po pošti bo dovolj za redundanco in iz dveh nedeljujočih bom sestavil eno delujočo. Rečeno - storjeno. Nova/stara/kombinirana črpalka dela, le glasna je bolj, kot običajno. Očitno vsi deli le niso tolerančno popolna enaki. No, en teden bo že zdržala, takrat dobim pa novo. Upam...

Ampak, danes je res nedelja, dan za počitek! Torej se spravim k počitku. In po počitku se spraviva k hranjenju. Vesna je že dopoldan obdelala današnje meso (kreopoleo je bila odprta, supermarket ne - Grčija, pač) in po nekaj gučanja se odločiva preskočiti večerjo na obali in se najesti kar s hrano iz lokalnega barbekuja. Na sea food bova šla jutri.

In še besedica o vremenu. Tako mirno je tukaj, da sploh ne pomisliva na veter. In samo predstavljava si lahko, da je tam, kjer sva bila še pred kratkim, danes 40 vozlov. Res je tale Porto Heli pravi hurricane hole.

zjutraj so večkrat glasno vabili v njihove prostore

spet lep sončen dan

danes se je Tone bližje peljal z dinghijem do pontonov in videl, da ni priveznih bitev, zato tudi nikogar ni

proti večeru se je nabralo zelo veliko plovil, bistveno več kot včeraj nas je bilo na koncu.... ni kaj, tukaj je mirmo, samo malo pihlja...